

DAIFUKU

เสฟพิตมาตกรรม 殺人依存症

คุริกิ ริอู เขียน
กิ้งดาว ไตรยสุนันท์ แปล

เนื้อหารุนแรง เหมาะกับผู้อ่านอายุมากกว่า 18 ปี

เสฟพิตฆาตกรรม

殺人依存症

คลิกสั่งซื้อได้ที่

@booktime

คุซึกิ ริอู เขียน

กั๋งดาว ไตรยสุนันท์ แปล

จากใจสำนักพิมพ์

ในโลกที่ทุกคนเชื่อว่าความยุติธรรมคือคำตอบ บางคนรู้ดีว่ามันเป็นเพียงภาพลวงตา นักสืบอุราสิ่งผู้มีแผลใจยับเยินจากอดีต ยึดมั่นตรรกะและหลักฐานกระโจนสู่การไขคดีฆาตกรรมสุดวิปลาสที่ไร้คำอธิบาย

เมื่อฆาตกรไม่ได้เป็นเพียงผู้ลงมือ—หากแต่ส่งเสียงบอกเล่าในนาม “ศิลปิน” ประกาศผลงานจัดแสดงจากเลือดเนื้อ ความสิ้นหวัง ความอับยศ ความโหดร้าย และความเห็นแก่ตัวของฆาตกรต่อเนื่องที่ครอบงำทุกสิ่งอย่างไว้ความปรานี

สัมผัสจินตนาการบนทางเลือดของ คุซึกิ ริอู นักเขียนสายสืบสวน สอบสวนระทึกขวัญแถวหน้าแห่งแดนซากุระ นี่คือผลงานชิ้นเอก “เสพติดฆาตกรรม” ปฐมบทซีรีส์เสพติดความตาย

ปมปริศนามัดแน่นและแรงจูงใจอันไม่ธรรมดาสู่ความจริงชวนตกตะลึง ผู้โดนกดขี่จึงกลายเป็นผู้กระทำไร้ปรานี

สำนักพิมพ์ไคฟูกุส่งเอสเอ็มเอสชวนนักอ่านผู้กล้าท่องโลกแห่งการฆาตกรรมเพื่อทวงความยุติธรรมให้เหยื่อทุกราย อาชญากรทุกคนสมควรได้รับการลงโทษหรือไม่อย่างไร ขอให้ผู้อ่านใช้วิจารณญาณเลือกวิธีลงโทษตามเห็นสมควรต่อไป

สำนักพิมพ์ไคฟูกุ

จากใจนักแปล

ในโลกของอาชญากรรมไม่มีความยุติธรรมใดๆจะเยียวยาความสูญเสียได้หมดสิ้น... อูราสึง คัตสึชิ ตำรวจสายสืบผู้ยืนหยัดต่อสู้กับเงามืดของมนุษย์ ท่ามกลางชีวิตที่เคยพังทลายลงจนเหลือเพียงซากความทรงจำและความเจ็บปวดที่ไม่เคยจาง

เมื่อคดีฆาตกรรมหญิงสาวคนหนึ่งโยงใยถึงบาดแผลในอดีตของเขา อูราสึงต้องเดินเข้าสู่เส้นทางแห่งการสืบสวนที่ไม่มีจุดสิ้นสุด สิ่ง que เริ่มต้นด้วยการค้นหาความจริงกลับพาเขาหลงสู่ห้วงแห่งความสับสน เมื่อสิ่งที่เขาตามหาอาจไม่ใช่คำตอบที่เขาอยากได้ยิน และการเผชิญหน้ากับเงามืดในใจตัวเองอาจเป็นบททดสอบที่โหดร้ายยิ่งกว่าคดีใดที่เขาเคยรับมือ

เสฟติดฆาตกรรม ไม่ได้บอกเล่าเพียงการคลี่คลายของคดีอาชญากรรม แต่พาผู้อ่านดำดิ่งสู่จิตใจของผู้คนที่แตกสลายจากความสูญเสีย และตั้งคำถามว่า “เราจะให้อภัยได้ไหม เมื่อคนที่เราต้องให้อภัยที่สุดคือ... ตัวเราเอง”

ด้วยบรรยากาศกดดัน ชับซ้อน และพลิกผันทุกบท ทุกการตัดสินใจของตัวละครคือการเดิมพันด้วยชีวิต และสิ่งที่ถูกทำลายอาจไม่ใช่แค่ร่างกาย... แต่อาจเป็นวิญญาณของคนที่เหลือรอด

กิงดาว ไตรยสุนันท์

สารบัญ

บทนำ	5
บทที่ 1	15
บทที่ 2	63
บทที่ 3	109
บทที่ 4	154
บทที่ 5	191
บทที่ 6	227
บทส่งท้าย	294

บทนำ

ได้โปรดหยุดเถอะ ทำไมแค่นี้ๆ เดียวถึงพูดออกไปไม่ได้ล่ะ...

มิคุซบิริมี่ปากกลางแน่นจนแทบห่อเลือด

มิคุเข้าเรียนที่โรงเรียนมัธยมปลายเมเร็นไดอิจิเมื่อประมาณ 5 เดือนก่อน ซึ่งใช้เวลาเดินทางโดยรถไฟราว 30 นาทีจากสถานีใกล้บ้าน ที่นี้เป็นโรงเรียนในแผนการศึกษาทั่วไปแบบค่าเฉลี่ยผลการเรียน 60 เปอร์เซนต์ ขึ้นไปจึงผ่านเกณฑ์ เครื่องแบบนักเรียนที่ออกแบบใหม่เมื่อหลายปีก่อนนั้นเป็นกระโปรงลายสกอตคู่กับโบไทสีม่วงอ่อน ผู้ปกครองต่างชื่นชมว่า “มีรสนิยม”

เธอดีใจที่สอบเข้าได้ อีกทั้งยังตื่นเต้นกับการได้ใส่เครื่องแบบนักเรียนที่ไฝฝนและเดินทางไปโรงเรียนด้วยรถไฟเป็นครั้งแรก รู้สึกว่าตัวเองเป็นผู้ใหญ่ขึ้นอีกขั้นแล้ว

...โดยไม่คิดเลยว่าการเดินทางไปโรงเรียนทางรถไฟจะมีกับดักบางอย่างรอคอยอยู่

กับดักนั้นคือ คนจิตทรมาน

ตั้งแต่วันแรกที่ไปโรงเรียนมิคุพบปัญหาเรื่องถูกลวนลามบนรถไฟทุกเช้า ไม่เฉพาะแต่เธอเท่านั้น เด็กนักเรียนหญิงที่เดินทางโดยรถไฟต่างบ่นเป็นเสียงเดียวกัน

“อยากชกหน้ามันจริงๆ”

“ไม่อยากมาโรงเรียนเลย”

ในบรรดาเด็กผู้หญิงเหล่านั้นมีทั้งคนที่ร้องไห้สะอึกสะอื้นด้วยความ

อับอาย และคนที่หลังน้ำตาเจี๊ยบๆ จนตาแดงก่ำ ขณะชักกระโปรงซึ่งเปรอะเปื้อนเพราะโดน “น้ำ” ของมัน

“พวกมันเลี้ยงชุดเครื่องแบบของโรงเรียนเรา”

รุ่นพี่ที่ชมรมพูดพร้อมกับแบ่ปาก

“พวกจิตทรมานมันชอบเพราะคิดว่าเป็นโรงเรียนลูกคุณหนู เด็กส่วนใหญ่คงไม่กล้าสู้เอาแต่นอนร้องไห้ละสิ แต่ละคนก็แก่ครวลงแล้วไม่รู้จักอายบ้างหรือไงนะ”

แย่จริงๆ มิคุเห็นด้วย

80 เปอร์เซนต์ของชายจิตทรมานเหล่านั้นอายุรุ่นเดียวกับพ่อของมิคุ เป็นชายวัยกลางคนสวมชุดสูทสีกรมท่าเหมือนพ่อ และอาจมีลูกสาวรุ่นราวคราวเดียวกับมิคุอยู่ที่บ้านด้วย

“เรียนเป็นยังไงบ้าง”

“ตั้งใจทำกิจกรรมชมรมละ” เขาอาจบปโหล่ลูกสาวพร้อมกับรอยยิ้ม ทว่ามือที่ทำให้ลึงใจลูกสาวของเขา กลับลูบไล้ร่างกายของเด็กนักเรียนหญิงมัธยมเมื่ออยู่ข้างนอก อาจสอดนิ้วเข้าไปถึงใต้ชุดชั้นใน บางครั้งยังเสียดสีอย่างรุนแรงจนเป็นแผล

มิคุไม่ได้บอกพ่อแม่ว่าเธอถูกลวนลาม

เธออยู่ในวัยที่สับสน ยังมีความขัดเขินในการคุยเรื่องทางเพศกับพ่อแม่ นอกจากนี้เธอไม่ยอมให้พ่อแม่เป็นห่วงเกินไป พวกเพื่อนร่วมชั้นต่างคิดเห็นเหมือนกัน

“สงสัยต้องขึ้นรถไฟให้เข้าชั้นลึกชั่วโมงนึงละ”

“เขาบอกว่าใช้เข็มกลัดแทงมือก็ได้”

“ให้รุ่นพี่สอนวิธีป้องกันตัวดีกว่า”

พวกเธอต่างเลือกวิธี “รับมือด้วยตัวเอง” หรือไม่ก็ “อดทน”

มิคุกัดฟัน

เธอรู้สึกชัดเจนว่ามีหลายมือกำลังลูบไล้อยู่บนร่างกาย ชายจิตทราวม ล้อมเธออยู่ทุกทิศทาง พวกเขาเคลื่อนไหวมือไม่หยุด นี่เป็นการสัมผัสร่วมคิด เป็นการลวนลามแบบกลุ่ม

เราต้องไม่ร้องให้ มิฉะนั้น ถ้าร้องให้ก็มีแต่จะทำให้คนวิปริตพวกนี้ได้ใจ เราต้องไม่ร้องให้เด็ดขาด

ทันทีที่ตัดสินใจอย่างนั้นก็รู้สึกเจ็บแปลบตรงหว่างขา นิ้วมือสกดปรก และไม่ได้ตัดเล็บสอดเข้ามาระหว่างเนื้อเยื่อซึ่งยังโตไม่เต็มที่ของสาวน้อย โดยไม่เกรงใจ

เจ็บ กลัว อยากร้อง คำว่า ได้โปรดหยุดเถอะจุกอยู่ที่คอหอย สี่รุ่มหนึ่ง ถ้าทำให้ไม่พอใจก็ไม่ว่าจะโดนอะไร กลัว

...น่ากลัว

น้ำตาคลอ รู้สึกตึบตันในจมูกจนแทบจะปล่อยไฮออกมา ทันใดนั้น

“นี่พวกแก ทำอะไรนะ!”

เสียงผู้หญิงคนหนึ่งดังขึ้น ทำลายความเงียบในรถไฟที่มีผู้โดยสาร แน่นเต็มคันรถ

“เป็นผู้ใหญ่รุมทำอะไรเด็กนักเรียนหญิงอะ เห็นชัดแจ้วเลย มีอะนะ จะให้แจ้งนายสถานีไหม”

สำเนียงของเธอเป็นสำเนียงคันไซชัดเจน มิเกลยกหน้าขึ้น

แล้วก็เห็นหญิงในวัยราว 50 กว่าบนที่นั่งใกล้ประตู ผมสั้นดูยุ่งเหยิง สวมเสื้อไหมพรมและรองเท้าดูไม่มีราคา ดวงตาเรียวเล็ก แก้มฉ่ำ ใบหน้า อวบอ้วนเหมือนหน้ากากโอตาฟุคุ¹ มีขนมมาร์ชเมลโลว์งูใหญ่โผล่ออกมาจากกระเป๋าทิ้งราคาถูบนตัก

ร่างกายที่กลัวจนตัวเกร็งแทบจะทรุดสวับด้วยความโล่งอก

¹ หน้ากากโบราณของญี่ปุ่น แสดงลักษณะใบหน้าของผู้หญิงที่มีบุญ

เรารู้จักผู้หญิงคนนี้... มิกุคิด เคยเห็นบนรถไฟเที่ยวเดียวกันก่อนหน้านี้
สองสามครั้ง

ถึงแม้หน้าตาและการแต่งตัวดูธรรมดาไร้จุดเด่น แต่ที่จำได้เพราะ
ผู้หญิงคนนี้จะนั่งประจำที่เดิมและกินขนมไปตลอดทางจนกระทั่งลงรถเสมอ
ขนมที่กินบางครั้งเป็นบิสกิตไส้ครีม บางครั้งเป็นคุกกี้ และบางครั้ง
เป็นพายเคลือบช็อกโกแลต

ทุกครั้งมิกุต้องยกมือปิดจมูกพลางคิดว่า ‘ทำไมถึงกินอาหารบนรถไฟ
ที่มีคนเต็มรถนะ ไม่มีมารยาท ผู้โดยสารบางคนเขาคินได้เวลาได้กลิ่น
หวานชวนเอียนนะ...’

แต่ตอนนี้คนที่ช่วยทักท้วงกล่าวโทษกลุ่มคนจิตทราวมกลับเป็น ‘หญิง
ไร้สามัญสำนึก’ คนนั้น ตรงข้ามกับผู้โดยสารอื่นที่น่าจะ ‘มีจิตสำนึก’
กลับเงยบและเบือนหน้าหนีเหมือนไม่ต้องการข้องเกี่ยว

สายตาของมิกุพราวมัวด้วยน้ำตา เป็นน้ำตาของความโล่งอกและดีใจ
กับความจริงที่ว่า ยังมีคนไม่ทิ้งดูดยต่อเรื่องแบบนี้อยู่

แต่มีเสียงดังมาจากด้านหลัง

“หา อยากมีเรื่องหรือ อีป่า”

ชายจิตทราวมคนหนึ่งขึ้นเสียง

“กล่าวหาคนอื่นลอยๆ จั๊นหรือ หลักฐานอะไรก็ไม่มี ถึงของแถมัน
แห้งเหือดเพราะไม่มีใครเขาก็ไม่ใช่จะมาคิดฟุ้งซ่านแบบนี้ได้นะโวย”

เสียงนั้นเต็มไปด้วยความโกรธ ร่างของมิกุแข็งทื่อด้วยความกลัวอีกครั้ง
กลัวจนหวั่น

แต่ผู้หญิงคนนั้นไม่สะทกสะท้านแม้แต่น้อย

“ฮะ ในโลกนี้ไม่มีผู้หญิงคนไหนอยากโดนคนอุบาทว์อย่างแกมา
ลုပ်คำหรือยกะ”

เธอย่นอย่างไม่เกรงกลัว

“ดูสิ เด็กนั้นจะร้องให้อยู่แล้ว แสดงว่าแกนอกจากจะอุบาทว์ฝีมือยังห่วยด้วย ฝีมือห่วยๆ ไม่สมควรมาแตะต้องตัวผู้หญิงหรือกลัวๆ ไปจ่ายเงินซื้อกินซะ จะได้ฝึกฝีมือ”

“ว่าไงนะ!” “อึ้ยตาย โมโหแล้วโดนจี้ใจดำเรื่องฝีมือ ขอโทษนะ... น่ากลัวจัง สีหน้าตอนโมโหกลับเพราะรับความจริงไม่ได้น่ากลัวมาก”

เธอแก้มก้มกอดตาและทำเป็นตัวลั่นเข็ม

มีเสียงหัวเราะของใครบางคนดังขึ้นเพราะกลั้นไม่อยู่ จากนั้นเสียงหัวเราะเบาๆ ก็ค่อยๆ เพิ่มจำนวนจนกระจายไปทั่วตู้โดยสาร ...หึหึ หุ หึหึ...

ชายที่ยืนอยู่ด้านหลังเดาะลั่นด้วยความไม่พอใจ เสียงเดาะลั่นดังขึ้นหลายครั้งแล้วก็เงียบไป มือทั้งหลายที่อยู่บนตัวมิกุหายไปตอนไหนก็ไม่รู้

“เออละ” ผู้หญิงคนนั้นเอ่ยเสียงดังขณะลุกขึ้น

“ขอโทษที ขอโทษทีนะ”

เธอแหวกฝูงชนเข้ามาแล้วจับมือมิกุ

“หนู เราลงที่สถานีถัดไปเถอะ”

“เอ๋ แต่โรงเรียนหนู...”

“ไม่ได้ ไม่ได้ สีหน้าเธอแย่มาก แบบนี้ไปโรงเรียนไม่ไหวหรอก เรายังไปแจ้งความไหม”

“เอ่อ... ไม่ค่ะ”

มิกุปาดน้ำตาพร้อมกับส่ายหน้า เธอไม่อยากให้กลายเป็นเรื่องใหญ่ เสียงประตูดรถไฟเปิดออกดังฟู่ ผู้โดยสารพากันลงจากรถไฟราวกับลืมเรื่องคนจิตที่เพิ่งเกิดขึ้นเมื่อครู่นี้ไปหมดแล้ว

มิกุถูกดันให้ไหลออกจากรถไฟ ผู้หญิงคนนั้นยังคงจับมือเธออยู่

“เอ่อ คือว่า...”

“ไปหาที่นั่งพักสงบจิตสงบใจหน่อยดีกว่า”

รอยยิ้มของผู้หญิงคนนั้นเผยให้เห็นฟันเรียงสวยเหมือนชาวตะวันตก

ซึ่งไม่เข้ากับโครงหน้า ลมหายใจมีกลิ่นหอมหวานของมาร์ชเมลโลว์

“พอออกจากเครื่องตรวจตัวแล้วเดินต่อไปอีกหน่อย ร้านนั้นก็ดีนะ ...สตาร์บัคส์ มีสตาร์บัคส์อยู่ ไป ไปดื่มมัคคิอาโตหรือลาเต้อะไรกันเถอะ เครื่องดื่มอุ่นๆ หวานๆ ทำให้รู้สึกสงบลงได้นะ”

ทั้งสองเข้าไปในร้านกาแฟที่อยู่ในอาคารสถานี

ผู้หญิงคนนั้นสั่งไวท์มอคค่าเพิ่มคาราเมลไซรัปกับช็อกโกแลตซอส เธอเลี้ยงมิกิด้วย มิกิจึงบอกกับพนักงานว่า “เอาเหมือนกันค่ะ”

ขณะจิบมอคค่าอุ่นๆ ผสมน้ำตาลเต็มที จิตใจของมิกิเริ่มสงบลงทีละน้อย อาการใจสั่นลดลง น้ำตาที่ต้องคอยซับครึ่งแล้วครึ่งเล่าก็หยุดไหลในที่สุด

“ให้พ่อแม่มารับกลับดีกว่านะ”

ผู้หญิงคนนั้นพูดเสียงเบา

“โทรศัพท์ให้พ่อหรือแม่มารับสิ”

“ไม่ค่ะ พ่อกับแม่ทำงานนอกบ้านทั้งคู่มาไม่ได้หรอกค่ะ”

มิกิสายหน้า

“ไม่เป็นไรค่ะ หนูกลับคนเดียวได้”

“อะไรกัน เกิดเรื่องแบบนี้ให้มารับหน่อยจะเป็นไรไป”

“ไม่ค่ะ ไม่เป็นไร ช่วงเวลานี้รถไฟที่วิ่งฝั่งขากลับก็โง่แล้วด้วย”

“แยจ้จนะ” ผู้หญิงคนนั้นพอเห็นมิกิปฏิเสธอย่างหนักแน่นก็ถอนหายใจเฮือกใหญ่

“ไม่ได้ มาเถอะ ถ้าอย่างนั้นฉันไปส่งเอง”

“เอ๋”

“สามีฉันนะ จะมารอรับที่สถานีเป็นประจำ ความจริงฉันต้องลงที่สองสถานีก่อนหน้านี้ แต่แหม... ให้ขับรถไปรับไปส่งใกล้ๆ แค่นี้สามีฉันคงไม่ว่าอะไรหรอก จะลองส่งข้อความดู รอแป็บนึงนะ”

เธอเปิดฝาโทรศัพท์มือถือแบบพับร่นเก่าซึ่งกลายเป็นของแปลกไปเสียแล้วในยุคนี้ แล้วเริ่มพิมพ์ข้อความ

สามสิบนาทีต่อมามิคุออกจากร้านกาแฟ เธอยืนอยู่กับผู้หญิงคนนั้นที่ลานจอดรถบริเวณทางเข้าหลักของสถานีรถไฟ

“อะ รถวากอนสีชาวนั่นไง พ่อจำ ทางนี้ๆ”

เธอโบกมือ รถวากอนคันใหญ่ที่จอดอยู่ห่างออกไปสองแถวก็ออกตัวราวกับถูกจูง รถวิ่งวนในลานจอดหนึ่งรอบก่อนมาหยุดตรงหน้าคนทั้งสอง

“ขอโทษทีจ๊ะ พ่อ”

ผู้หญิงคนนั้นเปิดประตูฝั่งที่นั่งข้างคนขับแล้วหันมาหามิคุ

“อ้อ นี่ สามีนั่นเอง หน้าตาเหมือนยาูกุซาไซโหมะล่ะ แต่ว่าจิตใจจะไม่ใช่ออย่างนั้นเลยนะ เป็นคนดีใช้ได้ ไม่ต้องกลัว”

หลังจากแนะนำ เธอก็หัวเราะซ้ำคำพูดของตัวเอง

ตรงตำแหน่งคนขับ มีชายวัยกลางคนหน้าตาน่ากลัวตามที่ว่า คอสั้น หัวเถิก เขาค้อมศีรษะให้มิคุเล็กน้อยขณะมือกำพวงมาลัยรถและตามองตรงไปข้างหน้า มิคุรีบก้มศีรษะตอบ

“อ้าว ขึ้นรถสิ ขึ้นรถ”

เธอยกเข้าข้างหนึ่งขึ้นวางเบาะที่นั่งข้างคนขับแล้วหันมาเร่งมิคุ

“คะ”

มิคุพยักหน้าแล้วเปิดประตูหลังฝั่งเดียวกันกับผู้หญิงคนนั้นอย่างกล้าๆ กลัวๆ กระजरรถเคลือบฟิล์มสีควันบุหรี่เอาไว้อาจเพราะอย่างนี้ข้างในจึงมืดจนแทบมองอะไรไม่เห็น

ทันทีที่เธอเปิดประตูออกมาก็ถูกผลักจากด้านหลัง

เธอเซเข้าไปในตัวรถ ผู้หญิงคนนั้นปิดประตูไล่หลัง

มีมือชุ่มเหงื่อยกขึ้นมาปิดปากของมิคุโดยไม่ทันตั้งตัว

รวิวากอนคันทันมีที่นั่งสามแถว แถวที่สองและสามถูกปรับพนักพิงให้แบนราบเอาไว้ก่อนแล้ว บนเบาะนั้นมีชายหลายคนนั่งอยู่อย่างเงียบเชียบ มิคุได้กลิ่นเหม็นเปรี้ยว ทันใดนั้นร่างของเธอก็แข็งเกร็งเพราะความหวาดกลัว

กลิ่นเหม็นนั้นคือกลิ่นเหงื่อของชายพวกนี้

ภายในรถลุดังไปด้วยกลิ่นสาบเหม็นเน่าและความร้อนจากร่างกายดวงตาของชายเหล่านั้นเป็นประกายคมปลาบ กลิ่นอายความชั่วร้ายลอยออกมาจากทุกอณูขุมชนของร่างกาย

มิคุรู้โดยสัญชาตญาณว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับตัวเองต่อจากนี้ เธอพยายามกรีดร้องแต่เสียงถูกปิดกั้นอยู่ภายใต้ฝ่ามือเปิกขึ้นนั้น

กลัว กลัวเหลือเกิน ถ้าทำให้พวกนี้ไม่พอใจก็ไม่รู้ว่าจะโดนอะไร หรือต่อให้ไม่ทำอะไรเลยก็เถอะ

“อย่าเพิ่งขำมัน” เธอได้ยินเสียงผู้หญิงคนนั้น

เป็นสำเนียงภาษากลางอย่างชัดเจน ไม่ติดสำเนียงท้องถิ่นแม้แต่ดิดเดียว

“รู้แล้วนะ”

ชายที่ล็อกตัวมิคุเอาไว้ตอบด้วยเสียงทุ้มต่ำ

มิคุเบิกตาโพล่ง เสียงนี้คือเสียงเดียวกับที่ตะโกนใส่ผู้หญิงคนนั้นว่า

“หา อยากมีเรื่องหรือ อีป่า” ก่อนหน้านี้

จากนั้นมิคุเริ่มรู้สึกว่ามีมือหลายมือลูบคลำไปบนร่างของเธอ ความรู้สึกของฝ่ามือที่หยาบกร้าน กลิ่นตัวเหม็นเปรี้ยว และการเคลื่อนไหวนิ้วที่เคล้นขี้

ไม่ผิดแน่ นี่คือกลุ่มชายจิตทรมากลุ่มนั้น

...ทุกคนสมรู้ร่วมคิดกัน

กว่าจะรู้ตัวก็สายเสียแล้ว

รวิวากอนออกตัว ผู้หญิงคนนั้นเปิดกล่องสุญญากาศแล้วดึงถุงขนมช็อกโกแลตออกมา

แต่มีก็ไม่มีโอกาสได้มอง เด็กสาวถูกผลักลงกับเบาะที่ปรับให้แบนราบ
และหงายหลังลงไปตามแรงนั้น หูของเธอไม่ได้ยินเสียงอะไรอีกเลย
ผู้หญิงคนนั้นหุบขมใส่ปากขึ้นหนึ่ง แล้วพูดว่า
“...ขอสนุกหน่อยนะ”
พอออกจากที่จอดรถ สัญญาณไฟจราจรก็เป็นสีเขียวพอดี
ชายคนขับรถเปิดไฟเลี้ยวซ้าย เสียงเครื่องยนต์กลบเสียงกรีดร้อง
รถวกอนสีขาวมุ่งหน้าตรงไปซานเมืองอย่างรวดเร็วโดยไม่มีการแวะพัก

บทที่ 1

1

“...อื้อหือ โหดชะมัด”

ตำรวจในเครื่องแบบพิมพ์เมื่อเห็นร่างไร้วิญญาณที่นอนอยู่ตรงหน้า

“เลวร้ายมาก” อูราสึง คัตสึชิเห็นด้วยอยู่ในใจ

ถึงแม้เพียงย่างเข้าฤดูใบไม้ร่วงแต่ริมแม่น้ำในตอนกลางคืนนั้นหนาวจับใจ

ลมที่พัดขึ้นมาจากน้ำเย็นยะเยือกถึงกระดูก แม้แต่แสงไฟจากร้านปาจิงโกะและร้านสะดวกซื้อซึ่งกะพริบอยู่ฝั่งตรงข้ามก็ยังคงเย็นเยือกอย่างน่าประหลาด ผิวน้ำไหลเอื่อยเป็นสีดำลึบราวกับถูกน้ำมันดิบราดทับ

ตอนที่อูราสึงมาถึง ที่เกิดเหตุถูกกันไว้แล้วด้วยเทปสีเหลือง เจ้าหน้าที่พิสูจน์หลักฐานพร้อมกับเจ้าหน้าที่หน่วยสืบสวนเคลื่อนที่และเจ้าหน้าที่ตำรวจกำลังทำงานอย่างขะมักเขม้นอยู่ด้านหลังเทปกั้น รถตำรวจซึ่งจอดเรียงกันอยู่ริมถนนเปิดสัญญาณไฟสีแดงหมุนวนเป็นลำแสงวูบวาบดูสับสนตา

“คุณอูระ”

ชายที่วิ่งเข้ามาพร้อมกับ шумือขึ้นข้างหนึ่งคือสึซึมิ เขาเป็นเจ้าหน้าที่แผนกสืบสวนคดีที่หนึ่ง แผนกบังคับคดี สถานีตำรวจอาราคาวะ เช่นเดียวกับอูราสึง

“อึม สวัสดิ์ คนที่มาถึงที่เกิดเหตุก่อนหน้าก็คือนายนี่เอง”

“ใช่ครับ ผมได้รับแจ้งทางวิทยุระหว่างขับรถกลับจากการสืบสวนคดีซึ่งทรัพย์สินในร้านสะดวกซื้อ และผมเองเป็นคนติดต่อให้เจ้าหน้าที่พิสูจน์หลักฐาน

กับเจ้าหน้าที่หน่วยสืบสวนเคลื่อนที่ลงพื้นที่”

สี่ซีมีผู้มีใบหน้าอ่อนเยาว์จนหากบอกว่ายังเป็นนักศึกษาอยู่ก็คงเชื่อ
กล่าวตอบแทนการทักทายด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

อุราสีงิจะสาจากศพแล้วเอ่ยถาม

“สิ่งของของเหยื่อล่ะ หลักฐานถูกทำลายหรือเปล่า”

“เจ้าหน้าที่ตำรวจพบกระเป๋านักเรียนของโรงเรียนมัธยมปลายเมเร็น
ได้อิจิลอยอยู่ในแม่น้ำและเก็บไว้แล้วครับ”

สี่ซีมีตอบอย่างขึงขัง

“ในกระเป๋านักเรียนพบสิ่งของพวกเครื่องเขียน หนังสือเรียน กระเป๋าสตางค์ และกระเป๋ใส่ของครับ ในกระเป๋ใส่ของพบสมาร์ตโฟนกับบัตรประจำตัวนักเรียน ดูจากบัตร ผู้ตายคือ โคมินาโตะ มิกุ นักเรียนชั้นมัธยมปีที่ 4 โรงเรียนมัธยมปลายเมเร็นไดอิจิ อาศัยอยู่ที่เซตนากาโนะ อายุ 15 ปี บริบูรณ์ครับ ไม่มีการแจ้งความคนหาย แต่เรากำลังตรวจสอบกับสถานีตำรวจนากาโนะครับ”

“ข้อมูลในสมาร์ตโฟนล่ะ”

“เครื่องเปิดไม่ติดอาจเป็นเพราะตกรน้ำ แต่คิดว่าหน่วยวิเคราะห์หลักฐานคงจะกู้คืนข้อมูลได้”

“งั้นแหละ”

อุราสีงิตอบแล้วหันกลับไปมองศพอีกครั้ง

เขาทำใจก่อนจ้องมองใบหน้านั้น

ตั้งแต่เหตุการณ์นั้น การมองศพของผู้เยาว์หรือศพเด็กอย่างเต็มตา
กลายเป็นเรื่องยากสำหรับเขา แม้ผ่านมาถึง 6 ปีแล้ว แต่ความเจ็บปวด
ก็ยังไม่จางหายแม้แต่น้อย กลับจะรุนแรงขึ้นด้วยซ้ำ

ท่อนบนของศพสวมเพียงเสื้อนักเรียน ท่อนล่างเปลือย กระดุมเสื้อเกือบ
ทั้งหมดหลุดลุ่ย ออกเสื้อเปิดอ้า หน้าอกที่ยังเจริญเติบโตไม่เต็มที่และขนบริเวณ

หัวหน้าอยู่ในสภาพยับเยิน เฉพาะที่เท้าซ้ายสวมถุงเท้าถึงบริเวณข้อเท้า

ได้น้ำออกขวาและข้างลำตัวมีแผลลึก และที่ท้องน้อยมีรอยถูกกรีด เป็นรูปกากบาทหลายจุด ซึ่งเป็นแผลตื้นๆ จากการทรมานเหยื่อ

ร่องรอยของการถูกทรมานยังมีที่อื่นอีก นิ้วกลางและนิ้วนางข้างซ้าย นิ้วชี้ นิ้วกลางและนิ้วก้อยข้างขวาหัก แต่ละนิ้วชี้ไปคนละทิศละทาง หัวนมขวา ถูกตัดทิ้ง

คราบเปื้อนบนเส้นผมคงมาจากการอาเจียนของเธอเอง หน้าท้องเต็มไปด้วยรอยฟกช้ำสีดำปนม่วงและบวมเป่ง เป็นสิ่งแสดงว่ามีการทุบตีทำให้อวัยวะภายในเสียหาย และบนลำคอขาวซีดนั้นมีย่อยรอยการถูกรัด

...สาเหตุการเสียชีวิตอาจเพราะเสียเลือดมากจากการถูกแทง หรืออาจเพราะขาดอากาศ ไม่สิ อาจช็อกจากการถูกทุบตีบาดแผลอย่างรุนแรงก็ได้

อุราสีนังยองฯ ลงข้างศพ

แน่นอนว่าเขาไม่ลืมใช้ผ้าเช็ดหน้าปิดปากตัวเองเอาไว้ ด้านหนึ่งเพื่อป้องกันไม่ให้เหยื่อหรือไขมันจากร่างกายตนเองปนเปื้อนบนศพ อีกด้านหนึ่งเพื่อป้องกันกลิ่นเหม็นที่โชยมา คนตายจะส่งกลิ่นเหม็นอย่างรวดเร็ว สัญชาติญาณการหลีกเลี่ยงกลิ่นศพนั้นไม่อาจเอาชนะได้ด้วยความสะดวก

อุราสีนังยองฯ ยกมือข้างหนึ่งขึ้นในท่าพนมมือต่อหน้าศพ

...อายุ 15 ปี ห่างจาก คาโนะ ลูกสาวของเราอยู่ 2 ปี

เขารู้สึกปวดใจอีกครั้ง แม้เพียงชั่วขณะเดียวแต่เป็นความเจ็บลึก เหมือนถูกเหล็กแหลมแทง

ปานนี้คาโนะคงเลื่อนชั้นเป็นนักเรียนชั้นมัธยมปีที่ 6 แล้ว แต่เรียนอยู่ห้องอะไรหรือทำกิจกรรมชมรมอะไรอยู่หรือไม่ เขาไม่รู้เลย เขาไม่ได้พบลูกสาวกับภรรยามานานกว่า 2 ปีแล้ว...

“คุณอุระ เก็บหลักฐานรอยเท้าและหลักฐานทางกายภาพเรียบร้อยแล้วครับ”

สี่ซิมิเดินกลับมาบอกหลังจากพูดคุยกับเจ้าหน้าที่พิสูจน์หลักฐาน

“จากการวัดอุณหภูมิร่างกายทางทวารหนัก คาดว่าเสียชีวิตมาแล้ว 8-10 ชั่วโมง เยื่อระหว่างเปลือกตากับลูกตามีอาการห่อเลือด สาเหตุการตายโดยตรงอาจเป็นการถูกรัดคอครับ แต่แน่นอนว่าต้องดูผลการชันสูตรจึงจะรู้ความจริง”

“ผู้พบศพคนแรกละ”

“เป็นแม่บ้านที่อาศัยอยู่แถวนี้ครับ เธอให้การว่าเห็นชาวต่างชาติเดินออกมาจากพงหญ้า พอเข้าไปดูใกล้ๆ ถึงเห็นว่าเป็นศพ”

สี่ซิมิอธิบายรวดเร็ว

“เห็นว่าตอนนั้นศพส่งกลิ่นเหม็นแล้ว โชคดีเธอวิ่งหนีออกมาทันก่อนจะอาเจียนใส่ศพ แต่ก็ถึงกับหน้ามืด ตอนนี้นั่งนิ่งพักอยู่ข้างรถสายตรวจอยู่เลยครับ”

เขายกนิ้วโป้งชี้ไปทางสัญญาณไฟสีแดงที่หมุนอยู่

รถสายตรวจสีขาวดำมีหญิงวัย 30 กว่านั่งพึ่งอยู่ เห็นชัดเจนว่าหน้าซีดเผือดแม้เป็นตอนกลางวัน เธอยกมือขึ้นปิดปาก

“เธอบอกว่าทำงานพาร์ทไทม์ส่งพัสดุครับ คำให้การต่างๆ มีความสอดคล้องกัน ยังไม่พบสิ่งผิดปกติส่วนบุคคลหรือรถยนต์ที่ดูน่าสงสัย เธอบอกว่า ‘คิดว่าไม่เห็น’ และ ‘ไม่ค่อยสนใจเรื่องรถจึงไม่แน่ใจ แต่คิดว่าไม่มีรถที่มีลักษณะผิดปกติ’ ”

“จึ้นอะไระ”

ขอโทษ... อูราสิ่งพูดยังไม่ทันจบ รถยนต์แอคคอร์ดคันหนึ่งก็มาจอดต่อท้ายรถสายตรวจที่จอดเรียงกันอยู่ริมทาง เป็นรถของตำรวจสืบสวนจากสถานีตำรวจอาราคะ

ประตูรถด้านหลังเปิดออก ชายรูปร่างสันทันท้วมลงจากรถแล้วมองมาทางอูราสิ่งพร้อมยกมือขึ้นข้างหนึ่ง เขาคือหัวหน้าหน่วยโอดาจิเมะ

เป็นหัวหน้าโดยตรงของอุราสีงและเจ้าหน้าที่คนอื่น ๆ

หัวหน้าที่มียศบรรดามีซึ่งหลายคนไม่ชอบลงมายังสถานที่เกิดเหตุด้วยตัวเอง แต่ไม่ใช่โอดาจิมะ สารวัตรผู้ใต้เท้าขึ้นมาด้วยการทำงานหนักอย่างซื่อสัตย์สุจริต

“อ้าว อุราสีง ลีซิมิ สวัสดิ์ มีเด็กนักเรียนหญิงถูกฆ่าตายขึ้นสี่ ผมคุยกับสารวัตรใหญ่แล้ว เดี่ยวสำนักงานกลางคงส่งคนมาช่วย เราจะตั้งกองบัญชาการสืบสวน... ไม่สิ กองบัญชาการสอบสวนคดีพิเศษ ระหว่างนี้คงต้องหาห้องประชุมเตรียมไว้”

หัวหน้าหน่วยพุดรว

เมื่อเกิดคดีฆาตกรรมขึ้น แนวทางปฏิบัติส่วนใหญ่จะจัดตั้งกองบัญชาการสืบสวนขึ้นในสถานี่ตำรวจท้องที่ และในกรณีของคดีฆาตกรรมที่มีลักษณะ “ต่อเนื่อง” “โหดเหี้ยม” “รุนแรง” จะจัดตั้งเป็นกองบัญชาการสืบสวนคดีพิเศษ

...ซึ่งการฆาตกรรมในครั้งนี้ จัดว่า “โหดเหี้ยม” อย่างชัดเจน

“โก ยังเด็กอยู่เลยนี่ น่าสงสาร”

หัวหน้าหน่วยโอดาจิมะย่อตัวลงข้างศพแล้วพนมมือ

“มันกล้าทำแบบนี้กับเด็กที่เพิ่งเลิกสะพายเป้ไปโรงเรียนได้ไม่เท่าไรเอง ไม่ว่ายังไง คดีที่มีเด็กตาย... อ๊ะ ขอโทษที”

สารวัตรหยุดพุดกลางคัน

อุราสีงทำเป็นไม่ได้ยิน เขาพยายามบังคับตัวเองไม่ให้ปากคอสั่น

“สำนักงานกลางจะส่งคนมาหรรอครับ”

เขาถามขณะหลบสายตา โชคดีที่เสียงของเขาไม่สั่น

สารวัตรตอบด้วยน้ำเสียงโล่งอก

“อ้อ ในกองบังคับการสืบสวนสอบสวนคดีที่หนึ่งตอนนี้คนที่ว่างอยู่คงเป็นคุณโกตะมั้ง ถ้าเป็นหน่วยของโกตะละก็รู้จักกันดีใจเหมือนกันดี ไม่เลวเลยละ”

“...จริงด้วยครับ” อูราสึงเห็นด้วย

ถ้าสารวัตรโกตะเป็นหัวหน้าชุดสืบสวน คงเป็นกองบัญชาการสอบสวนคดีพิเศษที่ทำงานด้วยไม่ยาก และถ้าอย่างนั้น ใครจะเป็นคู่หูของอูราสึงจะเป็นเจ้าหน้าที่สืบสวนที่ทำงานด้วยกันมาหลายครั้ง หรือเป็นมือใหม่ที่สร้างปัญหากันนะ...

อูราสึงลุกขึ้น เขามองไปรอบสถานที่เกิดเหตุ

แสงแฟลชจากกล้องของเจ้าหน้าที่พิสูจน์หลักฐานแยงเข้าตา

2

การประชุมชุดสืบสวนอันยาวนานกว่า 2 ชั่วโมงเพิ่งสิ้นสุดลง สถานที่ตั้งกองบัญชาการสอบสวนคดีพิเศษเป็นไปตามที่หัวหน้าหน่วยโอดาจิระคาดการณ์ไว้ คือห้องประชุมของสถานีตำรวจอาราคะวะ

เหล่าเจ้าหน้าที่สืบสวนซึ่งนั่งล้อมรอบโต๊ะประชุมตัวยาวแบบพับได้นั้น บางนายออกจากห้องประชุมไปอย่างรวดเร็ว ในขณะที่บางนายค่อยๆ ลุกขึ้นจากเก้าอี้ และหนึ่งในนั้นคือ

“คุณอูราสึง”

เสียงนุ่มนวลกล่าวทักทาย

เขาคือทาคาฮิระเจ้าหน้าที่ในหน่วยของโกตะ จากแผนกสืบสวนหนึ่งกรมตำรวจนครบาลโตเกียว

ถึงอายุล่วงเลย 30 แล้ว แต่ยังดูเหมือนอยู่ในวัย 20 กว่าเท่านั้น เป็นชายร่างสูงโปร่งและหล่อเหลาราวพระเอกละครคาบูกิ ผิวขาวเข้ากับรูปลักษณะที่ดูสงบเยือกเย็น เขาเป็นคนอ่อนน้อมถ่อมตนซึ่งหาได้ยากในแผนกคดีอาญาของสำนักงานกลาง

“หัวหน้าชุดสืบสวนสั่งให้ผมทำงานคู่กับคุณอูราสึงอีกครั้งในคดีนี้ครับ”

“เอ” อุราสิ่งแปลกใจเล็กน้อย

แต่ก็ไม่มีปัญหาเลย ทาคาฮิระเป็นคนมีฝีมือชดกับรูปลักษณะภายนอก ไซคอดีเสียอีกที่เขาไม่ต้องดูแลเด็กใหม่

และเรื่องที่ดีที่สุดคือทาคาฮิระไม่สูบบุหรี่ สังคมภายนอกต่อต้านและจำกัดการสูบบุหรี่มานานแล้ว แต่ในวงการตำรวจซึ่งยังเป็นสังคมของผู้ชายนั้น จำนวนคนสูบบุหรี่กลับเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว เมื่อก่อนอุราสิ่งก็เป็นหนึ่งในนั้น แต่ตั้งแต่เกิดเหตุการณ์นั้นเขาก็เลิกสูบบุหรี่โดยสิ้นเชิง

...ตั้งแต่ตอนนั้นเขาทนรสของบุหรี่ไม่ได้อีกเลย

แต่เขากลับดื่มมากขึ้นเพื่อข่มความรู้สึกขมขื่นเอาไว้ในใจ

“เป็นคดีที่เลวร้ายมากนะครับ” ทาคาฮิระพูด

“อืม”

อุราสิ่งพยักหน้า

พื้นที่แทบไม่หลงเหลือเมื่อนำไปตรวจสอบประวัติการทำฟัน ยืนยันว่า ผู้เสียหายคือโคมินาโตะ มิกุด้วจริง

สาเหตุการตายเป็นไปตามคาดคือถูกฆาตรคด้วยวัตถุลักษณะคล้าย เชือก บาดแผลถูกกรีดและถูกแทงตามลำตัว ส่วนใหญ่มีร่องรอยของปฏิกิริยาตอบสนองจากร่างกายขณะมีชีวิต จึงรู้แน่ชัดว่าเป็นบาดแผลซึ่งเกิดขึ้นขณะมีชีวิต หมายความว่าถูกทรมานอย่างหนักขณะยังมีสติ

จากการทบทวนทำให้เยื่อซีโครงหัก 3 ซี ฟันหัก 6 ซี มี 2 ซีที่รากฟัน บักอยู่กับเหงือกและกระพุ้งแก้มด้านใน ตับและม้ามเสียหาย

เธอถูกทารุณกรรมทางเพศหลายครั้ง มีบาดแผลร้ายแรงบริเวณ ช่องคลอดและทวารหนัก และผู้เสียหายเป็นสาวพรหมจรรย์

ในร่างกายตรวจไม่พบน้ำอสุจิพบเพียงน้ำลายบนเส้นผม เมื่อนำไปเปรียบเทียบกับฐานข้อมูลและ DNA ของผู้กระทำความผิด ผลไม่ตรงกับใครเลย เวลาที่คาดว่าเหยื่อเสียชีวิตอยู่ระหว่างเที่ยงคืนถึงตี 2 ของวันที่ 22 กันยายน

พ่อแม่แจ้งความคนหายในคืนวันที่ 19 และพบศพริมแม่น้ำเวลา
2 ทุ่มของวันที่ 22

โคมินาโตะ มิคุไม่ได้ไปโรงเรียนในเช้าของวันที่ 19 คาดว่าเกิดเหตุการณ์
บางอย่างระหว่างทาง ปกติเธอเดินทางจากบ้านไปยังสถานีรถไฟที่ใกล้ที่สุด
ใช้เวลาประมาณ 10 นาที ขึ้นรถไฟสายจูโอ-โซบุแล้วไปต่อรถไฟสาย
ยามาโนเตะที่สถานีชินจูกุแล้วลงที่สถานีชินางาวะ จากนั้นเดินจากสถานี
ไปถึงโรงเรียนมัธยมเมรินไดอิชิโดยใช้เวลา 4 นาที

จากประวัติการใช้บัตรโดยสาร SUICA² พบว่าในวันที่หายตัวไป มิคุ
ลงรถไฟที่สถานีเมกุโระ

ไม่รู้สาเหตุของการล่องรถกลางทาง อาจรู้สึกไม่สบาย เจอคนรู้จัก
พบเจอปัญหา หรืออาจเกิดเหตุการณ์บางอย่างขึ้นกะทันหัน...

“อาจเป็นการหาเหยื่อแบบสุ่มของคนติดการก็ได้ล่ะครับ” ทาคาอิระพูด

“ก็อาจจะ”

อุราสึงิตอบ

“พ่อแม่ของเหยื่อบอกว่า เธอเป็นเด็กดีไม่มีปัญหาใคร ทุ่มเทให้กับ
การเล่นบาสเกตบอลมาตั้งแต่ชั้นมัธยมต้น เป็นเด็กผู้ใหญ่วรรณมาคนหนึ่ง”

“...นั่นเป็นสิ่งที่พ่อแม่พูด เชื่อถือไม่ได้หรอก”

เขาเพิ่มพ้ำ

“ไม่มีพ่อแม่คนไหนที่รู้พฤติกรรมของลูกทุกอย่างหรอก”

ใช่แล้ว ความคิดของพ่อแม่เอามาใช้ไม่ได้ ใช่ว่าพ่อแม่จะติดตาม
รายละเอียดการกระทำทุกอย่างของลูกตัวเองได้เสมอไป ถ้าถามว่าทำไม
ตัวเราเองก็...

เขาเกือบพลอส่ายหน้า แต่มีสติยังไว้ทัน

² บัตรเติมเงินอิเล็กทรอนิกส์สำหรับโดยสารรถไฟ รถประจำทาง หรือซื้อของร้านสะดวกซื้อ
ในประเทศญี่ปุ่น

ทาคาอิระไม่รู้เรื่องราวเหตุการณ์เมื่อ 6 ปีก่อนแน่นอน เพราะทาคาอิระเพิ่งได้ทำงานคู่กับเขาเมื่อ 2-3 ปีก่อนนี่เอง

“นั่น... ฉันกับนายจับคู่กันก็แสดงว่า คงได้ทำหน้าที่สอบสวนบุคคลที่เกี่ยวข้องตามเคย”

อุราสึงิแกลังทำเป็นยัดเส้น

“โทษทีนะ ก่อนอื่นฉันขอแวะอะพาร์ตเมนต์สัก 5 นาทีได้ไหม หลังจากนั้นเราคงต้องกลับบ้านดึกแถมไม่มีเวลาร่างด้วย เจ้าของห้องเช่าเป็นคนเรื่องมาก ฉันเลยอยากไปบอกกล่าวกับเขาไว้ก่อน”

คำสั่งของหัวหน้าชุดสืบสวนโกตะเป็นไปตามคาด

“ทาคาอิระกับอุราสึงิไปสอบสวนบุคคลที่เกี่ยวข้อง”

ป้ายอักษรฟูกันข้อความว่า “กองบัญชาการสอบสวนคดีพิเศษ คดีฆาตกรรมและทิ้งศพนักเรียนหญิงมัธยมปลายในอาราคาวะ” ที่ถูกติดไว้ตรงทางเข้าห้องประชุมของสถานีตำรวจอาราคาวะ ในฐานะที่ตั้งกองบัญชาการสอบสวนคดีพิเศษ สารวัตรใหญ่เป็นคนเขียนขึ้นด้วยตนเอง

นอกจากนี้สารวัตรใหญ่ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นหัวหน้ากองบัญชาการฯ ด้วย

ตามระเบียบกำหนดไว้ว่า เจ้าหน้าที่ประสานการปฏิบัติงานต้องเป็นเจ้าหน้าที่จากกรมตำรวจนครบาลโตเกียว และผู้มารับตำแหน่งนี้ก็เป็นเจ้าหน้าที่ที่มีความสามารถ อายุเพิ่ง 28 ปี จากคำบอกเล่าของโกตะอธิบายว่า “เป็นคนดีทีเดียวละ ไม่จุจกจู้จี้ เป็นเจ้าหน้าที่ประสานงานที่ทำงานด้วยไม่ยากเลย”

“ขอโทษที่ อย่างที่บอกเมื่อกี้นี้ละ ขอแค่ 5 นาที”

ก่อนเริ่มต้นสืบสวน อูราสจึงขอเวลาทาคาฮิระอีกครั้ง พร้อมบอกให้
แวนไปที่อะพาร์ตเมนต์ของเขาซึ่งใช้เวลาเดินทางจากสถานีตำรวจอาราคะวะ
10 นาที

อะพาร์ตเมนต์นั้นเป็นตึก 2 ชั้นสร้างด้วยไม้ในช่วงปลายยุคโชวะ
ถ้าหากภายนอก “ดูเก่า” เมื่อเข้าไปข้างในคงต้องเรียกว่าเข้าชั้น “สกปรก”
ตัวบันไดด้านนอกเต็มไปด้วยสนิมแดง ผนังซึ่งแต่เดิมคงเป็นสีขาวก็หม่น
เป็นสีเทาอมเหลือง

ห้องพักของอูราสิจิ คือห้อง 204 ซึ่งอยู่บนชั้น 2

ทว่าที่อยู่ตามทะเบียนบ้านของเขาไม่ใช่ที่นี่ แต่เป็นแมนชั่นแห่งหนึ่ง
ในย่านมินามิเซนจู แมนชั่นนั้นเป็นห้องแบบ 3 ห้องนอน มีพื้นที่สำหรับ
นั่งเล่น กินอาหาร และทำครัว พร้อมระเบียงหันไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้
ในขณะที่อะพาร์ตเมนต์นี้เป็นห้องราคาถูก มีเพียง 1 ห้องนอนและบริเวณ
ทำครัว

เขาไม่ได้มีปัญหาเกี่ยวกับลูกเมีย

และพวกเธอก็ไม่ได้ขอให้เขา “ย้ายออกไป”

...เราแค่ทนไม่ไหวเท่านั้น

ทนต่อบรรยากาศที่ปกคลุมด้วยความโศกเศร้าเสียใจอย่างหนักแบบนั้น
ไม่ไหวแล้ว

เขาเข้ามาอยู่ในอะพาร์ตเมนต์นี้นานกว่า 2 ปีแล้ว แต่ห้องของ
อูราสิจิยังไม่เหมือนห้องที่มีคนอาศัยอยู่ เครื่องใช้ไฟฟ้ามีแค่ตู้เย็นและ
เตาไมโครเวฟสำหรับอุ่นอาหารเพียงอย่างเดียว ฟูกนอนถูกหุ้มทั้งไว้บนพื้น
ไม่กระดานโดยไม่เคยเก็บ และโต๊ะเตี้ยที่ซื้อจากร้านค้าปลีกขนาดใหญ่
นั้นแทบไม่รู้สึกรถึงการใช้งานเลย

อาหารการกินก็อาศัยร้านสะดวกซื้อและร้านขายอาหารกล่องทั้งหมด
เสื้อชุดทุกตัวทำจากเนื้อผ้าประเภทที่ไม่ต้องรีด เสื้อสุททียเป็นรูปทรงเดียวกัน

และมีแค่ 3 ชุดใส่เวียนกัน สำหรับเนกไทมีแค่ 2 เส้น คือสีกกรมทำกับสีเลือดนก
 ห้องน้ำสำเร็จรูปซึ่งดูแทบไม่ออก เพราะสวนอาบนํ้าที่มีเฉพาะฝักบัวนั้น
 เต็มไปด้วยคราบราดำ ถึงขนาดนี้ก็ไม่ออกว่าผ่านการทำความสะอาด
 ครั้งสุดท้ายเมื่อไร ตอนย้ายออกแทนที่จะได้เงินประกันคืน อาจต้องจ่าย
 เงินค่าทำความสะอาดเสียมากกว่า

อุราสีงเปลี่ยนเสื้อเชิ้ตและถุงเท้าอย่างรวดเร็ว

จากนั้นก็เขียนข้อความสั้นๆ ลงในสมุดโน้ตที่อยู่บนโต๊ะ

...ผมจะกลับดึกสักกระยะหนึ่ง เชิญเข้าออกห้องได้ตามสบาย

คำที่บอกทาคาฮิระไม่เป็นความจริง นี่ไม่ใช่ข้อความที่เขียนถึงเจ้าของ
 ห้องเช่า อุราสีงออกจากห้องแล้วสอดกระดาษโน้ตที่ฉีกออกมาเมื่อรู้เข้าไป
 ทางช่องรับหนังสือพิมพ์ของห้องข้างๆ

ข้างประตูห้อง 203 มีป้ายชื่อเขียนด้วยปากกาเคมีบนกระดาษแข็ง
 เป็นลายมือหวัดๆ ว่า “คาโต้” เป็นลายมือของอุราสีงเอง

...ด้วยเหตุผลด้านความปลอดภัย ป้ายชื่อที่บ่งบอกว่าผู้อยู่อาศัยในห้อง
 เป็นผู้หญิงเป็นสิ่งที่ไม่ควรทำ

เขาถูกขอให้เขียนป้ายนี้หลังจากให้คำแนะนำดังกล่าว ถ้าพลิกดูด้าน
 หลังของกระดาษแข็ง ก็จะได้เห็นลายมืออ่อนช้อยของผู้อยู่อาศัย เขียนว่า “คาโต้
 คาสึมิ-อาอู”

อุราสีงวิ่งลงบันไดด้านนอกอาคาร เขายกมือขึ้นข้างหนึ่งทำท่าขอโทษ
 ทาคาฮิระซึ่งยืนรออยู่ข้างเสาไฟฟ้า

“ขอโทษที่ให้อรไปกันเลย”

ต้นหอมหมื่นลี้ที่ออกดอกอยู่ไม่ไกลส่งกลิ่นหอมอ่อนๆ โขยมา

3

ทั้งสองขึ้นรถไฟสายยามาโนเตะต่อด้วยสายจูโอ-ไซบุ มุ่งหน้าไปที่บ้าน
โคมินาโตะเป็นอันดับแรก

แมนชันให้เช่าหลังนั้นอยู่ห่างจากสถานีฮิงาชินาగాโนะไปประมาณ
10 นาทีหากเดินทางโดยรถบัส โคมินาโตะ มิคุ เคยอาศัยอยู่กับพ่อแม่และ
น้องชายบนชั้น 3

พ่อของเธอเป็นผู้ช่วยผู้จัดการของบริษัทแปรรูปสิ่งทอ แม่เป็นแม่บ้าน
รับจ้างทำงานพาร์ตไทม์ น้องชายยังอยู่แค่ชั้นประถมปีที่ 4

คนที่ออกมาต้อนรับอุราสึกับทาคาฮิระมีผู้เป็นพ่อเพียงคนเดียว

“ภรรยาของผม คือ... เธอได้รับความกระทบกระเทือนทางจิตใจมาก
ตอนนี้กลับไปอยู่บ้านเดิมที่ทาจิคาวะครับ ตอนแรกจะให้ลูกชายไปด้วย
แต่เขาบอกว่าไม่อยากขาดเรียน... เขาคงยังคิดอะไรไม่ออกเกี่ยวกับเรื่องที่
พี่สาวตายไป”

ผู้เป็นพ่อพูดราวกับคำพูดนั้นจุกอยู่ในลำคอ

คนเป็นพ่อเองก็คงรู้สึกไม่ต่างกัน อุราสึจึงคิด กล้ามเนื้อแกำมภายใต้
หนวดเคราที่ไม่ได้โกนนั้นไม่ได้ดูตึงเครียด เป็นสิ่งแสดงให้เห็นว่าเขายังคง
งงพันกับเรื่องที่เกิดขึ้น ยังไม่ยอมรับชะตากรรมอันน่าเศร้าที่จู่โจมเข้ามา
โดยกะทันหันได้

อุราสึจึงเข้าใจความเจ็บปวดนั้นดี ไม่มีพ่อแม่คนไหนยอมรับอย่าง
ง่ายดายว่าลูกของตัวเองได้ตายไปแล้ว

พ่อแม่ทุกคนมักคิดว่า “ลูกของฉันไม่มีทางเป็นอย่างนั้น” เป็นคำพูด
ที่ได้ยินบ่อยจนเกร่อ พวกเขาเชื่อโดยไม่มีเหตุผลว่าลูกของตัวเองจะมี
ชีวิตที่มีความสุขและสงบสุขตลอดไป อาจสะกดจากปัญหาเล็กน้อยบ้าง

แต่ชะล่าใจว่าไม่มีวันพบพานกับเรื่องร้ายแรง

แล้วอยู่มาวันหนึ่ง พวกเขาทั้งสองก็รู้ว่าโลกนี้ไม่มีข้อยกเว้น ทุกคนต่างมีช่วงเวลาที่ถูกหุ้มด้ามจะเปิดขึ้นได้ฝ่าเท้า ไม่มีทางที่ลูกของเขาจะหนีพ้นจากชะตากรรมไปได้...

“ผมขอถามคำถามหลายข้อเกี่ยวกับลูกสาวของคุณนะครับ”

เสียงของทาคาฮิระปลุกให้อุราสึตื่นขึ้นจากภวังค์

ไม่ได้ เขารีบเงยหน้าขึ้น ผู้เป็นพ่อคงไม่สังเกตเห็นว่าเขาจมอยู่กับความคิดของตัวเองหรอกระ

เขาจ้องมองพ่อของเหยื่ออีกครั้ง ผู้เป็นพ่อยังยืนนิ่งอยู่อย่างนั้นด้วยสีหน้าผ่อนคลาย

“อา ผมจะขงซาให้ นะครับ ถ้วยชาอยู่ตรงไหนนะ”

“ไม่ต้องหรอกครับ”

“นั่งลงก่อนเถอะครับ คุณโคมินาโตะ”

เขาพยักหน้า ทั้งสามนั่งลงที่โซฟาบริเวณห้องนั่งเล่น

ตรงข้ามกับชุดโซฟามีโทรทัศน์ขนาดใหญ่ บนชั้นวางโทรทัศน์มีแผ่น DVD ภาพยนตร์ซีดีและบันทึกการแสดงสดของวงดนตรีไอดอลหญิงวงเรียงไว้ ด้านข้างของชั้นมีสตีกเกอร์ตัวละครในการ์ตูนซึ่งลอกออกไม่หมดเป็นตัวละครที่คาโนะลูกสาวของเขาเคยชอบเหมือนกัน

“...เราได้แกะรอยเส้นทางในวันเกิดเหตุของคุณมิคุครับ”

ทาคาฮิระเปิดเรื่อง

“วันที่ 19 ซึ่งหายไป คุณมิคุไม่ได้ปรากฏตัวที่โรงเรียน เธอได้บอกไหมครับว่าจะไปพบใคร อย่างเช่นคนที่เพิ่งรู้จักกันหรือนัดเจอกันที่สถานีรถไฟนะครับ”

“ไม่ครับ ไม่มีเลย”

ผู้เป็นพ่อส่ายหน้า

“เธอเพิ่งเข้าเรียนได้ไม่ถึงครึ่งปี ถ้าจะถามว่ามีใครที่เพิ่งรู้จักใหม่อีก...”

“ถ้าอย่างนั้น อดีตเพื่อนร่วมรุ่นที่แยกย้ายกันไปเรียนในโรงเรียนอื่นล่ะครับ มีใครที่อาจนัดเจอกับเธอนอกโรงเรียนบ้าง พอนึกออกไหมครับ”

“คิดว่าไม่มีนะครับ”

ผู้เป็นพ่อยังคงปฏิเสธ

“มิกุเล่นบาสเกตบอลมาตั้งแต่อยู่ชั้นประถม เพื่อนสมัยมัธยมต้นก็มีแต่เด็กในชมรมบาสเกตบอลทั้งนั้น โรงเรียนเมเร็นไดอิจิมิกุห้ามซ้อมกีฬาช่วงเช้า เขายังบ่นว่า ‘เพื่อนที่เรียนโรงเรียนอื่นทุกวันนี้นี้ยังตื่นตั้งแต่ตี 5 อยู่เลย รู้สึกไม่ดีเลยที่เราทำตามสบายอยู่คนเดียว’ เพราะฉะนั้นเพื่อนที่เคยอยู่ชั้นมัธยมต้นด้วยกันไม่มีเวลามานัดเจอกันอีกตอนเช้าหรอกครับ”

“อย่างนั้นหรือครับ”

อุราสึงิพยักหน้า

ไม่มีจุดใดขัดแย้งกันในการสอบปากคำ

แผนกพิสูจน์หลักฐานข้อมูลทางเทคโนโลยีได้กู้ข้อมูลสมาร์ทโฟนของมิกุแล้ว ไม่มีประวัติว่ามีการนัดพบใคร ข้อความทางไลน์ก็มีแค่เรื่องสัพเพเหระ เรื่องบาสเกตบอล เรื่องวงดนตรีโอเคอลหญิง เรื่องนินทาเพื่อนร่วมชั้นว่าคนนั้นทำอย่างนั้นอย่างนี้ ไม่มีหัวข้อเกี่ยวกับเพศตรงข้าม ทำให้รู้สึกว่ายังไร้เดียงสาสำหรับเด็กอายุ 15 ปี

“แล้วเรื่องไซเซียมมีเดียล่ะครับ”

ทาคาฮิระถามต่อเกี่ยวกับประเด็นนี้

“คุณมิกุมีบัญชีตึกตอกและอินสตาแกรม เธอเคยพูดถึงคนที่รู้จักผ่านทางไซเซียมมีเดียไหมครับ มีบอกว่าอยากเจอบ้างไหมครับ”

“เป็นไปได้ ลูกผมไม่ได้เฝ้าขนาดนั้นนะ”

น้ำเสียงเขาแสดงความโกรธชัดเจน

“มิกุไม่ใช่เด็กประเภทนัดพบคนแปลกหน้าที่รู้จักกันทางอินเทอร์เน็ต

โดยไม่บอกพ่อแม่ หรือว่าเป็นไปได้... อ้อ จริงสิ ผมมีประวัติการใช้ อินเทอร์เน็ตอยู่ครับ”

เขาลุกพรืดแล้วเดินไปในครัว

สักพักหนึ่งก็เดินเหินับคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กกลับเข้ามา

“ทั้งครอบครัวใช้คอมฯ เครื่องนี้ด้วยกันครับ มิคุใช้บ่อยเลย เขาลงชื่อ เข้าใช้งานทั้งดึกตอกทั้งอินสตาแกรมผ่านเครื่องนี้ด้วย เชิญตรวจสอบดูครับ”

“ขออนุญาตนะครับ”

อุราสีงใจเลย แล้วดูหน้าจอของเครื่องคอมพิวเตอร์

ทางมุมบนของหน้าต่างเบราว์เซอร์มีแถบมิคุมาร์กปรากฏอยู่ เมื่อคลิก ลงไปก็พบไฟล์เดอร์ชื่อ “MIKU_39” ในนั้นมีบันทึกหน้าเว็บบัญชีดึกตอก และอินสตาแกรมซึ่งใช้ชื่อเดียวกัน

“รหัสลับล่ะครับ”

“อยู่ในโน้ตบนหน้าเดสก์ท็อปครับ นี่ไง”

เขาเข้าไปบนหน้าจอแล้วคลิกเมาส์ 2 ครั้งตรงคำว่า “PASSWORD” ในนั้นมีบันทึกชื่อบัญชีและรหัสลับของทุกคนในครอบครัวเอาไว้ ซึ่งเป็น ความประมาทจนน่าตกใจ แต่ถึงอย่างไร ครอบครัวโดยทั่วไปก็ทำแบบนี้

อุราสีงรอกรหัสลับเพื่อเปิดบัญชีอินสตาแกรมที่ชื่อว่า “MIKU_39”

ทันใดนั้น รอยยิ้มสดใสราวกับดอกไม้บานก็ปรากฏขึ้น

เป็นภาพของโคมินาโตะ มิคุขณะมีชีวิต อุราสีงเกือบนึ่วหน้า โดยไม่รู้ตัว เขาไม่กล้ามองภาพนั้นตรงๆ ไปชั่วขณะหนึ่ง แต่พยายามบั่น สั้นหน้าเรียบเฉยและตรวจสอบโพสต์ไปตามลำดับ

โพสต์ล่าสุดคือภาพซึ่งถ่ายกับเพื่อนๆ ร่วมชั้น ทุกคนเป็นนักเรียนหญิง ลักษณะท่าทางคล้ายกับมิคุ เรียกให้ดูดีคือใส่เสื้อบรืสุทรี ถ้าเรียกให้ดูแย่ คือยังเป็นเด็กกะโปโล

โพสต์ต่อไปเป็นภาพถ่ายในชุดเสื้อยืดชมรม ถัดมาเป็นภาพดับเบิลซีส

เบอร์เกอร์กับกาแฟของร้านแมคโดนัลด์ คงแวะกินกับเพื่อนระหว่างทางกลับบ้าน และถัดมาเป็นภาพรองเท้านักกีฬาใหม่

อุราสึงตรวจสอบกล่องข้อความ เท่าที่ดูผ่านตาไม่มีข้อความน่าสงสัย ส่วนไอจีสตอรี่จะถูกลบทิ้งหลังผ่านไป 24 ชั่วโมงเป็นปกติอยู่แล้ว

ต่อจากนั้นเขาตรวจสอบบัญชีตึกตอก ซึ่งดูไม่มีอะไรน่าสงสัยเช่นกัน แต่ก็ยังยืนยันไม่ได้ ทั้งอุราสึงและทาคาฮิระไม่มีความรู้ด้านไอทีละเอียดขนาดนั้น

“ผมขอยืมไปสักพักได้ไหมครับ”

อุราสึงชี้ไปที่คอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊ก

“อยากเอาไปให้กองวิเคราะห์หลักฐานที่สำนักงานกลางตรวจสอบแล้วจะนำมาคืนครับ”

“ก็เชิญ เชิญตามสบาย”

ผู้เป็นพ่อตอบหัวน

“จะตรวจสอบอะไรก็เชิญเลย ...ลูกผมไม่ทำเรื่องเสื่อมเสียแน่นอน”

เป็นคำพูดที่แรงแต่ทางเสียงกลับสั้น อุราสึงแสวงทำเป็นไม่ทันสังเกต เขายื่นคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กให้ทาคาฮิระ

“ขออนุญาตรับฝากไว้นะครับ ที่นี้ช่วยบอกชื่อเพื่อนที่สนิทกับคุณมิกิที่สุดให้ได้ไหมครับ”

“เพื่อนเหวอ... เรื่องนั้นตรวจสอบบนโซเชียลมีเดียไม่เร็วกว่าเธอจะ”

“ไม่ใช่อย่างนั้นครับ เราอยากทราบชื่อคนที่เธออยู่ถึงบ่อยๆ”

“ภรรยาผมคงจะรู้ดีกว่า...” ผู้เป็นพ่ออึดอัด แต่ก็ตอบอย่างตะกุกตะกักออกมาได้ 5 รายชื่อ

อุราสึงถามต่อไปถึงความสัมพันธ์ระหว่างมิกิกับครู ความสัมพันธ์ระหว่างรุ่นพี่รุ่นน้อง มีความขัดแย้งภายในชมรมหรือไม่ จากนั้น

“ขอถามข้อสุดท้ายครับ คุณโคมินาโตะ คุณคิดว่ามีใครอาจไม่พอใจคุณ

หรือภรรยาบ้างไหม” เขากถามอย่างตรงไปตรงมา

ผู้เป็นพ่อเบิกตาโพลง

“คุณหาว่าพวกเราเป็นต้นเหตุจั้นระอะ”

“ไม่ใช่อย่างนั้นครับ เราต้องคาดเดาความเป็นไปได้หลายอย่างเพื่อตัดข้อสงสัยออก เท่านั้นเองครับ”

ทาคาฮิระพูดแทรกขึ้นมา แต่ผู้เป็นพ่อเบือนหน้าด้วยความไม่พอใจ

“ไม่มีหรอก ไม่มีทาง”

เขาตอบห้วน

“...เราใช้ชีวิตด้วยความขยันขันแข็ง เรื่องนั้นพวกคุณคงเห็นว่าไม่ได้ดีอะไรใช่ไหมล่ะ อย่างแมนชันนี่ก็เป็นห้องเช่า แต่ลูกสาวที่เกิดมาเขาเป็นเด็กดีผิวดำผิวดำแม่ โชคดีที่มีลูกชายด้วย... เรามีความสุขกันมากจริงอยู่ที่เราไม่สามารถเลี้ยงลูกอย่างหรูหราอู้ฟู ไม่เคยส่งไปโรงเรียนกวดวิชาแพงๆ แต่เขาก็สอบเข้าโรงเรียนชั้นนำได้ด้วยความสามารถของตัวเองช่างเป็นเด็กกตัญญูเหลือเกิน...”

ปากของเขาปิดเกร็ง

“เขายังมีเรื่องให้เรียนรู้อีกเยอะ พอโตเป็นผู้ใหญ่จะต้องมีความสุขแน่นอน เขาเป็นเด็กขยันและอ่อนโยน เป็นเด็กที่ควรจะมีความสุขแล้วทำไม... เรื่องแบบนี้ถึงได้...”

...ถ้าเป็นแบบนี้

ผู้เป็นพ่อเงยไป ชบหน้าลงกับฝ่ามือ เสียงร้องไห้คร่ำครวญดังลอดออกมาระหว่างซอกนิ้ว

...พอแค่นี้แล้วกัน

อุราสึคิด

วันนี้คงไม่ได้อะไรไปมากกว่านี้แล้ว ต่อจากนี้จะต้องสอบถามแม่ของเหยื่อด้วย แต่คงต้องทิ้งระยะห่างสักหน่อย

ขณะกำลังจะลุกขึ้นและขอตัวกลับนั่นเอง

“กลับมาแล้วอะ”

เสียงเด็กผู้ชายดังขึ้นพร้อมเสียงปิดประตูหน้าห้อง

ผู้เป็นพ่อลุกขึ้น คิดว่าน้องชายของมิคุดงกลับมาจากโรงเรียน

“พ่ออะ ใคร...”

เสียงที่กำลังจะถามว่า ใครมาเหรอ ชะงักกลางคัน เพราะทันทีที่เด็กวิ่งเข้ามาในห้องก็เห็นพวกอูราสึง

เป็นเด็กชายผิวคล้ำแดด ถ้าไม่นับคิ้วหนาดูก็อ้วนแล้ว เขาหน้าตาเหมือนมิคุมาก เด็กชายมองอูราสึงกับทาคาฮิระอย่างไม่เกรงใจตั้งแต่หัวจรดเท้า

“คืออย่างนี้ซูโตะ สองคนนี่คือ...”

“ตำรวจเหรอ”

เด็กชายถามแทรกพลางจ้องทั้งสองอย่างไม่วางตา

ผู้เป็นพ่อจึงหันหน้าอูราสึงแล้วส่ายหน้าเพื่อส่งสัญญาณ ดวงตาคู่นั้นบอกว่าอย่าดึงลูกชายเข้ามาข้องเกี่ยวเลย อย่าทำให้เด็กทุกข์ทรมานมากเกินไปเวลานี้เลย

“ไว้ค่อยมาใหม่แล้วกัน”

“ครับ”

เขากับทาคาฮิระพยักหน้าให้กัน

จะดันทุรังต่อไปก็คงไม่ได้อะไรขึ้นมา โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่ออีกฝ่ายคือครอบครัวผู้สูญเสีย ตราบใดไม่มีการตอบสนองที่ดูน่าสงสัย การทำให้ครอบครัวผู้สูญเสียไว้เนื้อเชื่อใจย่อมดีกว่า

“วันนี้พอแค่นี้ครับ ขอขอบคุณที่กรุณาสละเวลา”

ตอนโค้งคำนับ มีมือข้างหนึ่งดึงแขนเสื้อของเขาจากด้านหลัง

เมื่อหันไปมองก็เห็นโคมินาโตะ ซูโตะกำลังกำแขนเสื้อของอูราสึง

เอาไว้แน่นอนจนแทบเป็นรอยยับ

“มาสอบสวนเรื่องของพี่สาวผมซะใหม่”

เขาถามเสียงแข็ง

“เธอว่าไงนะ ฐูโตะ”

“...ผมรู้ว่าพี่เขาไม่อยากไปโรงเรียน”

เขารู้สึกได้ว่าทาคาฮิระซึ่งยืนอยู่ข้างๆ กลืนน้ำลาย อูราสึมองไปทางผู้เป็นพ่อทันที แต่ดูเหมือนเขาไม่ได้โต้ตอบอะไรและไม่มีทีท่าว่าจะตำหนิลูกชาย

อูราสึมีย่อตัวลงให้ระดับสายตาเท่ากับฐูโตะซึ่งนั่งยองอยู่กับพื้น

“ขอปิ่นนะ ฐูโตะ เธอหมายถึงพี่สาวไม่ชินกับโรงเรียนใหม่หรือเปล่า มีใครที่ไม่ถูกกันในห้องเรียนหรือชมรมหรือเปล่า เธอได้ยินอะไรมาบ้างไหม”

“ไม่ใช่ฮะ”

ฐูโตะขมวดคิ้วอย่างขัดใจ

“ไม่ใช่ ไม่ใช่อย่างนั้น พี่ไม่ได้ไม่ชอบโรงเรียน แต่พี่เขาไม่ชอบ ‘ไปโรงเรียน’ ”

“หมายความว่ายังไง”

“ผมไม่รู้”

ฐูโตะหยุดพูด ดวงตาคู่นั้นมีน้ำตาเอ่อล้นออกมาช้าๆ

“พี่เขาไม่ได้บอกผม พวกคุณลุงเป็นตำรวจซะใหม่ ถ้าใช่ก็ไปสืบทีสิ... ผมไม่ใช่เด็กแล้ว ผมรู้ว่าจะไม่ได้คุยกับพี่อีก ถ้าอะไรอีกไม่ได้แล้ว”

4

หลังจากนั้นอุราสึงกับทาคาฮิระก็ไปพบเพื่อนๆ สมัยชั้นมัธยมต้นของ
โคมินาโตะ มิกุ

เด็กหญิง 2 คนซึ่งขณะนี้กำลังเรียนอยู่ในโรงเรียนที่ขึ้นชื่อด้านทีม
บาสเกตบอลเยาวชนหญิงมีฝีมือ ร้องให้อย่างหนักจนตาแดงก่ำ

“เขาไม่ใช่คนที่จะมีศัตรูค่ะ”

พวกเธอให้การเป็นเสียงเดียวกัน

“เขาเป็นคนซื่อๆ ยังไม่เคยมีความรักเลยล่ะ ชอบวงดนตรีไอดอลหญิง
บอกว่าไม่ชอบพวกไอดอลชาย... พอถามว่ามีใครตรงสเปกบ้าง เขาก็ตอบ
มาเป็นชื่อตัวละครในการ์ตูน เป็นคนประมาณนั้นค่ะ”

“เขาเป็นคนที่เอาจริงเอาจังเสมอ เวลาเล่นบาสเกตบอลก็เล่นใน
ตำแหน่งพอยต์การ์ดมาตลอด ทำหน้าที่อ่านเกมและส่งต่อบอลค่ะ เขามี
ความรับผิดชอบสูง เป็นรองกัปตันมาตลอด 3 ปีค่ะ”

จากนั้น พวกเขาไปพบเพื่อนของมิกุอีก 3 คน ซึ่งเรียนต่อโรงเรียนมัธยม
เอกชนในเขตบุนเคียว ดวงตาของพวกเธอก็บวมเป่งเช่นเดียวกัน ต่างจาก
2 คนก่อนตรงที่สงบนิ่งกว่าเล็กน้อย

“มิกุเป็นคนจริงจังจริงๆ ค่ะ บางครั้งก็จริงจังจนเกินไป”

“ค่ะ เพราะอย่างนั้น เลยอาจมีเรื่องขัดแย้งกับคนอื่นบ้าง... ก็เป็นไปได้ค่ะ”

“อย่างเช่นอะไรครับ”

ทันทีที่อุราสึงถามนำ

“เรื่องนี้อย่าบอกใครว่าหนูเป็นคนพุดนะค่ะ”

เด็กหญิงหนึ่งในนั้นเอ่ยเสียงเบา

“คนที่เป็นอย่างสมัยเราอยู่มัธยมต้น... จะว่ายังไงดี เป็นคนประเภท

ชอบแต่เนื้อต้องตัวในลักษณะคุกคามทางเพศนะค่ะ มีรุ่นน้องคนหนึ่ง ตกเป็นเหยื่อบ่อยเป็นพิเศษ แล้วไม่มีใครกล้าขัดขึ้น ไม่มีใครกล้าพูดอะไร แต่มีครั้งหนึ่งที่มิกุพูดออกมาชัดๆ ว่า ‘หยุดเถอะค่ะ มันน่ารังเกียจ’ ...ทำเอาทุกคนอึ้งกันไปหมด”

“แล้วโค้ชคนนั้นทำยังไง”

“ก็อารมณ์เสีย แต่ก็แค่นั้นค่ะ ตั้งแต่นั้นมาก็เลิกคุกคามไประยะหนึ่ง แต่ไม่รู้จะทำไม่ได้ชั้ถึงมีท่าที่แข็งแกร่งกับรุ่นน้องคนนั้นมากขึ้นแทนที่จะเป็น มิกุ ...รุ่นน้องคนนั้นก็เลยไม่พอใจมิกุค่ะ”

“ไม่พอใจคุณมิกุเหรอครับ ไม่ใช่โค้ช”

“ค่ะ เขาบอกว่า ‘รุ่นพี่โคมินาโตะอยากเตะ ยุงไม่เข้าเรื่องฉันถึงได้เดือดร้อน’ หนูดูเขาว่า ‘พูดอย่างนี้ได้ยังไง เขาทำเพื่อปกป้องเรอนะ’ เด็กนั้นก็ทำหน้าบึ้ง”

อุราสิ่งจิดชื่อของโค้ชคนดังกล่าวและรุ่นน้องลงในสมุดบันทึก

เมื่อสอบถามไปทางโรงเรียนมัธยมต้นที่มีกุจบการศึกษามา ทำให้รู้ว่า โค้ชคนที่ถูกพูดถึงได้ลาออกไปแล้ว เขาเป็นบุคคลภายนอกซึ่งผู้ปกครอง แนะนำให้มารับหน้าที่โค้ช

ชื่อของเขาคือมุโรโตะ ทาเคฟูมิ ปัจจุบันเป็นพนักงานบริษัทวัย 36 ปี

ยังมีข้อมูลหมายเลขโทรศัพท์และบัญชีไลน์อยู่ในรายชื่อช่องทางติดต่อ ของชมรมบาสเกตบอลหญิงในตอนนั้น สมัยนี้ทุกชมรมนอกจากโทรศัพท์ แล้ว คงติดต่อกันในกลุ่มไลน์เป็นเรื่องปกติ

“แต่เด็กบางคนก็ไม่ได้เล่นไลน์นะคะ” ทาคาฮิระพูด

“กรณีนั้น พ่อแม่อาจรีบซื้อสมาร์ทโฟนให้เลยก็ได้”

อุราสิ่งตอบ

และจากการซักถามเกี่ยวกับรุ่นน้องคนที่โกรธ “ความยุ่งไม่เข้าเรื่อง” ของมิกุก็ได้ข้อมูลมาหลายเรื่อง ปัจจุบันเธออยู่ชั้นมัธยมปีที่ 3 และเห็นว่า

ขาดเรียนมาตั้งแต่เมื่อวานขึ้นแล้ว

ถึงตอนนี้เป็นเวลา 1 ทุ่ม พวกเขาจะต้องกลับไปที่กองบัญชาการ
สอบสวนอีกครั้งหนึ่ง อูราสจึงขึ้นรถไฟไปพร้อมกับทาคาอิระ

“จะเป็นเพราะความแค้นส่วนตัวหรือเปล่าครับ”

ทาคาอิระใช้มือข้างที่ถนัดยึดห่วงจับบนราว

“เด็กผู้หญิงมัธยมต้นไม่น่าจ้างผู้ชายวัยผู้ใหญ่มาทำร้ายคนได้ ถ้าให้
สงสัยน่าจะเป็นอดีตโค้ชที่ซ้อมโตะมากกว่า”

“ไม่รู้สิ ยังบอกอะไรไม่ได้” อูราสจึงพูด

“ถ้าคุณถามทางเพศเด็กมัธยมต้นได้ก็คงเป็นพวกใคร่เด็กแน่ แต่จาก
การคุกคามทางเพศกระโดดข้ามชั้นไปเป็นการฆาตกรรมเลยก็ออกจะ
ข้ามชั้นเกินไป คงต้องไปค้นประวัติการก่ออาชญากรรมดูก่อน ...อีกอย่าง
อย่าเพิ่งด่วนสรุปว่า ‘เด็กมัธยมต้นไม่น่าทำได้’ จะดีกว่า”

“อืม สมัยนี้มีอินเทอร์เน็ตด้วยสินะครับ”

“ถูกต้อง แต่มีโซเชียลมีเดียหรือเว็บไซต์ไม่ว่าเด็กผู้หญิงในชนบท
ที่ไหนก็รู้จักกับผู้ชายได้ทั่วประเทศ ชายคนนั้นนี้อาจเป็นพวกที่เคยก่อคดี
มาก่อน หรือเป็นพวกรับจ้างฆ่าด้วยค่าตอบแทนถูกๆ ก็ได้ ความโหดเหี้ยม
และตื่นเงินซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะตัวของวัยรุ่นนะ บางทีก็เกินกว่าที่พวกเรา
คาดคิดไว้มาก”

อูราสจึงพูดทั้งทำยมองออกไปนอกหน้าต่างรถไฟ

พอกลับมาถึงสถานีตำรวจ ก็เห็นบรรยากาศของกองบัญชาการสืบสวน
คดีพิเศษดูคึกคัก

หน่วยสืบสวนสถานที่เกิดเหตุของสี่ซีมีพบตัวพยานผู้เห็นเหตุการณ์
ที่น่าเชื่อถือ เป็นพยานผู้เห็นเหตุการณ์ว่า “โคมินาโตะ มิกุลรถไฟที่สถานี
เมกุโระในเช้าวันที่ 19”

อุราสีจายางานสิ่งที่เกิดขึ้นทั้งหมดในวันนี้ต่อหัวหน้าหน่วยโอดาจิมะ
ก่อนจะถามว่า

“พยานที่ว่าตอนนี้อยู่ไหน ห้องสอบสวนหรือครับ”

“อ้อ ตอนนี้อยู่ที่สำนักงานและลงบันทึกอยู่ เราช่วยได้มากเลย
เพราะนอกจากความจำแม่นยำแล้วยังเล่าได้อย่างมีเหตุผล เป็นนักศึกษา
ของมหาวิทยาลัยรัฐบาล สีซึมิเห็นว่าวันนั้นผู้เสียหายตกเป็นเหยื่อของการ
ลวนลามบนรถไฟ”

“ลวนลามหรือครับ”

“แถมยังลวนลามเป็นกลุ่มด้วย อิม เกิดขึ้นบ่อยบนรถไฟสายยามาโนเตะ
นะนะ... กล้องวงจรปิดในตู้โดยสารก็ยังไม่ติดไม่ครบ ถึงจะปราบปรามเข้มงวด
ขึ้นแต่ปัจจุบันก็ยังเป็นเกมแมวจับหนูอยู่แบบนี้ละ”

โอดาจิมะสีหน้าเคร่งเครียด อุราสีจิกขมวดคิ้วแล้วพยักหน้า

“พวกมันอาศัยการแลกเปลี่ยนข้อมูลกันในหมู่คนที่มียศนิยมเดียวกัน
ในโลกอินเทอร์เน็ต มีกล้องวงจรปิดอยู่บนรถไฟเที่ยวไหน ตู้ไหน แค่มองก็
ชั่วโม่งมันก็ส่งข้อมูลให้พรรคพวกจนครบทุกคนแล้ว”

“แล้ว... เรื่องที่ผู้เสียหายเป็นเหยื่อการลวนลามล่ะครับ”

ทาคาฮิระแทรกขึ้น หัวหน้าหน่วยโอดาจิมะหันไปหาเขา

“มีผู้หญิงคนหนึ่งช่วยเธอไว้”

หัวหน้าหน่วยตอบและเล่าต่อว่า

“เช้าวันนั้นผู้เสียหายถูกชายจิตทรมาน 3-4 คนล้อมไว้ จู่ๆ หญิงวัย
กลางคนที่นั่งอยู่ใกล้ประตูก็ร้องห้ามขึ้นว่า ‘หยุดนะ’ เสียงนั้นทำให้
ผู้โดยสารต่างมองเป็นตาเดียว ชายจิตทรมานคนหนึ่งตะโกนสวนกลับว่า
‘หาเรื่องหรือ’ แต่ผู้หญิงคนนั้นไม่กลัวแถมยังย้ำอีกว่า ‘ให้แจ้งนายสถานี
ไหม’ ‘ไม่มีฝีมือ ไม่มีสิทธิ์ตะตองตัวผู้หญิง’ เพราะสำเนียงของเธอตลก
คนในรถไฟก็เลยหัวเราะกัน”

“หืม เป็นผู้หญิงที่กล้าจังนะครับ”

“ใช่เลย เธอพูดสำเนียงคันไซนะ คงเพราะแบบนี้คนถึงได้หัวเราะกันก็เหมือนเวลาเห็นคนในวงการบันเทิงหลายคนพูดสำเนียงคันไซ ถึงพูดแรงขนาดไหนก็ฟังดูเบาเลย ผู้หญิงคนนั้นปลอบผู้เสียหายที่กำลังร้องไห้ จากนั้นก็พากันลงรถไฟที่สถานีถัดไป”

“สถานีเมกุโระครับ เวลา 8 โมง 17 นาที”

อุราสึงิทวนประวัติการใช้บัตรโดยสาร SUICA

“แล้วพวกจิตทรมายังไงหลังจากนั้นครับ”

“ทั้งหมดเดินไปด้วยโดยสารถู้อื่นเพื่อหลบสายตาคน แต่พยานยังอยู่ในตู้โดยสารเดิมเลยไม่มีความเคลื่อนไหวหลังจากนั้น ...ต่อจากนี้ ต้องสืบหาพยานผู้เห็นเหตุการณ์หลังจากลงรถไฟให้ได้”

หัวหน้าชุดสืบสวนคำรามในลำคอ

“โซคัตที่พยานบอกว่า ชายจิตทรมคนหนึ่งใบหน้าค่อนข้างมีเอกลักษณ์ ตอนนี้อยู่ที่สถานีกำลังจับคนที่พร้อมสเก็ตซ์ภาพใบหน้าของผู้ชายคนนั้น รวมทั้งผู้หญิงที่ลงรถไฟไปกับผู้เสียหายด้วย”

“เอ่อ จะว่าไปหมอนั้นเพิ่งได้รับใบอนุญาตการสเก็ตซ์ภาพคนร้ายมาหมาดๆ นี่นะ”

อุราสึงิพยักหน้า ไม่ว่าตำรวจสายตรวจหรือเจ้าหน้าที่ประจำสถานี ถ้าสอบผ่านได้รับใบอนุญาตก็เป็นเจ้าหน้าที่สเก็ตซ์ภาพใบหน้าคนร้ายได้ เป็นคุณสมบัติพิเศษและตำแหน่งสำคัญซึ่งเป็นที่ต้องการตำแหน่งหนึ่ง

หัวหน้าชุดสืบสวนตบไหล่อุราสึงิ

“ถ้าภาพสเก็ตซ์เสร็จเมื่อไหร่ คุณนำติดตัวไปด้วยเวลาออกไปสอบพยานนะ เอาละ คุณโกสั่งให้มาประชุมพร้อมกันอีกที่ตอน 3 โมง เหลือเวลาอีกแค่ประมาณ 30 นาที ถ้าจะนั่งพักหรือไปเข้าห้องน้ำอะไรก่อนก็รีบไปตอนนี้เลย”

สีซิมิสเก็ทซ์ภาพใบหน้าทั้ง 2 ภาพเสร็จ หลังจากการประชุมชุดสืบสวนในตอนกลางคืนเสร็จสิ้นไปแล้ว 1 ชั่วโมงครึ่ง

“พยานชมว่า ภาพใบหน้าของไอ้โรคจิตค่อนข้างเหมือนทีเดียว เขาบอกอย่างนั้นอกมั่นใจว่า ‘ผมจำใบหน้าคนเก่ง เพราะทำงานพาร์ตไทม์เป็นเจ้าหน้าที่ต้อนรับลูกค้ามาแล้ว 2 ปี วาดออกมาได้เหมือนเปี้ยบเลย’ ครับ”

สีซิมิพูดพร้อมกับบิบนวดคอตัวเองไปด้วย

ชายจิตทรมามีตั้งจมูกกดไปทางซ้าย ขากรรไกรล่างยื่นและมีคางยาว เขายืนแอบอยู่ด้านหลังชายคนที่ตะโกนว่า ‘หาเรื่องเธอ’ ถึงจะมีใบหน้ายาว แต่กลับมีส่วนสูงตามมาตรฐานราวๆ 170 เซนติเมตร

“ภาพสเก็ทซ์ใบหน้าชายคนนี้ก็เลยมั่นใจได้อย่างที่เล่ามาครับ แต่น่าเสียดายที่พยานบอกว่าไม่มั่นใจเรื่องใบหน้าของผู้หญิง...”

“จำไม่ค่อยได้นั้นเธอ” หัวหน้าชุดสืบสวนโกตะถาม

“ไม่ใช่ครับ เขาบอกว่าเป็นใบหน้าที่ไม่มีจุดเด่นทำให้วาดยาก”

สีซิมิส่ายหน้า

เขายื่นภาพเหมือนใบหน้าของผู้หญิงคนนั้นให้หัวหน้าชุดสืบสวนดู

“พยานบอกว่าถ้าเจออีกครั้งต้องจำได้แน่ แต่อธิบายยากจริงๆ ยิ่งพยายามนึกให้ออกความทรงจำก็ยังเลือนราง แม้แต่ภาพนี้ยังต้องวาดใหม่หลายครั้ง เพราะพยานบอกว่า ‘ดูแล้วเหมือน แต่ความรู้สึกโดยรวมยังไม่ใช่ แต่ก็ไม่ว่าจะแก้อย่างไรให้เหมือนมากกว่านี้’ ครับ”

“อืม ก็จริงนะ ดูยังไงก็เหมือนคุณป้าหน้าตาธรรมดาที่พบเห็นได้ทั่วไป”

หัวหน้าชุดสืบสวนโกตะหยิบภาพสเก็ทซ์นั้นขึ้นส่องกับหลอดไฟแล้วหรีตามอง

“ญาติผมก็มีตั้งหลายคนทีหน้าตาแนวนี้และแต่งตัวแบบนี้ ลองไปเดินตามถนนสัก 5 นาที คงได้เจอสัก 10 คนละมั้งที่เหมือนในรูปเปี้ยบ”

แย่จริง อูราสิจิคิด

ใบหน้ากลมอูม ดวงตาที่ไม่มีชั้นตา ทรงผมบ๊อบสั้นหลุดยุค รูปร่าง
ท้วม สวมเสื้อไหมพรมแขนยาวไม่มีลายกับกางเกงยีน กว่า 40 เปอร์เซ็นต์
ของผู้หญิงวัย 50 ก็มีรูปลักษณะหน้าตาแบบนี้ไม่ใช่หรือ

“ลักษณะเด่นอยู่ตรงลำเนียงคั่นไซ้ละมั้งครับ แล้วก็นั่งกินขนมบน
รถไฟ เรียกว่ามาร์ชเมลโลว์ไซ้ใหม่ครับ ที่ขาวๆ นุ่มๆ”

“ขนมอะไรอะ”

หัวหน้าชุดสืบสวนโกตะพูดอย่างไม่ใส่ใจ “เข้า ไปถ่ายสำเนามาแจก
ให้ครบคน” เขาส่งภาพสเก็ตช์ให้เจ้าหน้าที่หน่วยสืบสวนสำรอง

“อาละ พู้งี้หน่วยเก็บหลักฐานในที่เกิดเหตุ หน่วยสอบผู้เกี่ยวข้อง
หน่วยหาพยานวัตถุ แต่ละหน่วยให้ดำเนินการตามข้อมูลที่ได้วันนี้ ตามหาตัว
ผู้หญิงคนนี้กับไอ้โรคจิต และแกะรอยเรื่องปมความแค้นส่วนตัวไปพร้อมกัน
ทั้งที่เกี่ยวข้องกับครอบครัวของผู้เสียหายและญาติ... แล้วก็ เอ่อ อดีตโค้ช
ที่คุณถามทางเพสนันด้วย”

หัวหน้าชุดสืบสวนทูปโต๊ะ เขาเหลือบตามองเหล่าเจ้าหน้าที่

“ยังไม่รู้ว่าเป็นอาชญากรรมที่มีการวางแผนไว้ก่อนหรือเป็นการลงมือ
แบบสุ่ม ดังนั้นต้องแกะรอยทั้งหมด ไล่ตรวจสอบและแจกแจงความเป็นไปได้
ทุกอย่าง ไอ้คนร้ายมันเป็นปีศาจ เป็นไอ้คนโหดวิปริตที่ทำเรื่องเลวทราม
กับเด็กที่เพิ่งจบการศึกษาภาคบังคับได้ไม่เท่าไร ฟังให้ดีๆ อย่าให้มัน
ก่อเหตุเป็นครั้งที่สองเด็ดขาด ไปลากคอมันมาให้ได้ก่อนที่พวกมันจะได้ใจ”

5

เจ้าหน้าที่สืบสวนกลับบ้านไปเกือบหมดแล้ว แต่อูราสึงนอนค้างที่สถานีตำรวจในคืนนั้น เขาไม่อยากให้ความตื่นตัวในงานขาดหายไปกลางคืน

เขาลังเลว่าจะไปนอนพักในห้องพักเจ้าหน้าที่เวรดีหรือไม่ แต่สุดท้ายก็ตัดสินใจนอนบนโต๊ะในห้องประชุม เขาเคยนอนบนโต๊ะนี้มาหลายครั้งแล้ว ถึงจะนอนไม่สบายแต่ก็เรียกได้ว่าเป็นที่นอนอันคุ้นเคย

เขาใช้จุกอุดหูซึ่งพกมาเองอุดหูแล้วหลับตาลง

ภาพสเก็ชตีโปหน้าของผู้หญิงนั้นลอยขึ้นมาในความคิด ใบหน้านั้นสั้นไหวไปมา ค่อยๆ สั้นและจางลง กลายเป็นใบหน้าของเด็กหญิงที่อ่อนเยาว์กว่า

...คาโต้ อายุ 203

เด็กหญิงที่อาศัยอยู่ในห้อง 203 ซึ่งอยู่ติดกัน เป็นเด็กชั้นประถม 2 อายุเพิ่ง 7 ขวบ

สองแม่ลูกคาโต้ย้ายเข้ามาอยู่ในอะพาร์ตเมนต์แห่งนั้นตั้งแต่ฤดูใบไม้ผลิปีที่แล้ว แต่เพิ่งมาพูดคุยสนิทสนมกันก็เมื่อราวครึ่งปีก่อน

คาสึมิผู้เป็นแม่ทำงานเป็นนางพยาบาลอยู่ที่โรงพยาบาลทั่วไปประจำเขต เธอทำงาน 3 กะ คือ กะเช้า กะค่ำ และกะดึก ดังนั้นนอกจากเวลาทำงานจะไม่แน่นอนแล้ว ยังเข้าออกห้องช่วงกลางคืนบ่อยอีกด้วย

อายุซึ่งเป็นลูกสาวของคาสึมินั้น จึงต้องเป็น “เด็กที่พกกุญแจเข้าออกบ้านเอง” ไปโดยปริยาย

อายุเริ่มเข้ามาในห้องของอุราสึงก็เมื่อครึ่งปีก่อนเช่นกัน ตอนนั้นเขาเห็นเด็กหญิงเล่นอยู่ตามลำพังบริเวณบันไดหนีไฟของอะพาร์ตเมนต์

“นี่ นิ่งอยู่ตรงนั้นนะอันตรายนะ มานั่งห้องลุงแทนไหม”

นั่นคือจุดเริ่มต้น

อายุเป็นเด็กเรียบร้อย ไม่สิ เป็นเด็กเรียบมากกว่า

ไม่ต้องพูดถึงการตะโกนหรือไวยวายน แค่อั่งเสียงดังเธอยังไม่เคยเลยสักครั้ง ไม่เลือกกิน ไม่เอาแต่ใจ ถึงอยู่ในห้องด้วยกันก็แทบไม่รู้สีกว่ากำลังอยู่กับเด็ก 7 ขวบ ถือว่าเป็นผู้ใหญ่เกินตัวอย่างเหลือเชื่อ

คาสึมิผู้เป็นแม่มีหน้าตาไม่ต่างจากผู้หญิงทั่วไป แต่อายุนั้นเรียกได้ว่าเป็นเด็กหน้าตาสะสวย ไม่เพียงแต่ดวงตาและจมูกสวยได้รูป ผิวพรรณยังขาวใสจนแทบมองทะลุอีกด้วย

โดยเฉพาะจุดที่เด่นเป็นพิเศษนั่นคือดวงตา ดวงตาคู่นั้นเป็นสีอำพันใสจากบางมุมยังเห็นเป็นสีทองได้ด้วย ตาขาวมีสีอมฟ้า ขนตานานอย่างเหลือเชื่อ เรียงล้อมรอบนัยน์ตาสีอำพัน

ดวงตาคู่นั้นและเสียงของอายุดังก้องขึ้นมาจากกันบังของความทรงจำ...คุณลุง ทำไมถึงพูดแบบนี้กับหนู

เป็นคำถามที่ออกมาจากปากอายุจริงในตอนนั้น

จริงสิ ตอนนั้น เรายังรู้จักอายุได้ไม่เท่าไร น้ำเสียงของอายุจึงมีแววติเตียนอยู่เล็กน้อย

ทำไมเขาถึงต้องเตือนอายุซึ่งเป็นลูกของคนอื่นว่า “อันตรายนะ” “ระวังตัวหน่อย” จนเข้าขั้นนำคำคาถา ทำไมเอาแต่รำพึงรำพันถึงความทรงจำต่างๆ ให้ฟัง แล้วทำไมถึงอยากพูดถึงอนาคตอย่าง “ถ้าหนูโตเมื่อไหร่ล่ะก็” ด้วยสีหน้ายิ้มแย้มด้วย

ลุงมีลูกสาวแท้ๆ ที่ควรจะคุยด้วยไม่ใช่เหรอ แล้วทำไมถึงมาคุยกับหนู...

...เพราะลุงไม่ได้เจอลูกสาวง่ายๆ นะสิ

เสียงของอุราสึตอบ น้ำเสียงนั้นแทบพร่าปนเศร้า หางเสียงแผ่วเบาไว้เรียวแรง

...ทำไมล่ะ อยู่ไกลเหรอ

...ไม่หรอก แค่ไม่ได้เจอกัน

...เขาบอกว่าไม่อยากเจอเธอ

...ไม่ใช่

จ๊นเธอ อายุพูดกับอุราสิ่งซึ่งตอบตะกุกตะกัก

...จ๊นเธอ คุณลุงเองสินะที่เป็นฝ่ายไม่อยากเจอ

เสียงนั้นไร้ความรู้สึกว่าบาดลึกกรวกับเข็ม

...คุณลุงกลัวใช่ไหม

อืม ใช่แล้ว ฉันกลัว อุราสิ่งเห็นด้วยอยู่ในใจ

ฉันกลัว ฉันกลัวที่จะเจอลูกสาว กลัวที่จะพบหน้าลูกเมีย เพราะว่ามันเหมือนการดูกระจก เหมือนกระจกที่เผลอมองในตอนกลางดึกโดยไม่ตั้งใจ และอาจเห็นตัวเองที่ไม่อยากเห็นเข้าก็ได้

แต่เขาไม่ได้บอกเหตุผลไปอย่างนั้น เพียงตอบไปว่า “หนูพูดถูก ลูกกลัว ถึงไม่ได้เจอกัน” เท่านั้น

จ๊นเธอ อายุพูดและหลับตาลง

...จ๊นเธอ ถ้าอย่างนั้นหนูก็เหมือนกัน

เงาจางๆ ของขนตายาวนั้นทอดลงบนแก้มของเด็กหญิง

...หนูก็ไม่อยากเจอพ่อของหนู

“คุณอุระ!”

อุราสิ่งลืมตาทันที

สิ่งแรกที่เห็นคือเพดานสีขาวของห้องประชุม หลอดฟลูออเรสเซนต์ 2 หลอดที่มีคราบเขม่าดำ และใบหน้าของสีซีมีที่ขมวดคิ้วก้มมองเขาด้วยความเป็นห่วง

เช้าแล้ว แสงแดดยามเช้าสาดเป็นมุมเฉียงเข้ามาทางหน้าต่าง อุราสิ่งนินหัวเพราะแสบตา แล้วค่อยๆ ลูกขึ้น

“คุณอุระ คุณนอนค้างในห้องประชุมเหรอครับ ห้องพักเต็มเหรอ”

“อา ไม่หรอก...” เสียงนั้นแหบแห้ง

“คุณละเมออะ ผมเอาน้ำมาให้ดื่มไหมครับ”

“ขอบใจ”

สี่ซีมีวิ่งไปที่ตู้กดน้ำ สักครู่หนึ่งก็เดินถือแก้วกระดาษกับหนังสือพิมพ์ฉบับเช้ากลับมา เขาเป็นเด็กใหม่ที่มีความเอาใจใส่อยู่เสมอ

อุราสั่งเปิดดูหน้าข่าวอาชญากรรมแล้วต้องร้องครวญออกมา พาดหัวข่าวพิมพ์ด้วยตัวอักษรขนาดใหญ่เกี่ยวกับเด็กชายคนหนึ่งซึ่งหายตัวไปในเมืองโคงาเนอีนันเด่นสะดุคตา

เกี่ยวกับเด็กอีกแล้วเหรอ... อุราสั่งพิมพ์

เป็นแบบนี้ละ เหลือมักเป็นคนไร้ทางสู้เสมอ คนชรา ผู้หญิง เด็ก ผู้ที่อ่อนแอยอมตกเป็นเหยื่อ ไม่ว่าที่ไหนในโลกก็เป็นแบบนี้ ต่อให้มีองค์กรสหประชาชาติ ต่อให้ตำรวจอย่างเราจะไล่ตามขนาดไหนก็ไม่มีอะไรดีขึ้น แม้แต่น้อย ไมสิ จะเรียกว่าเลวลงก็ยังได้ มันเลวร้าย เลวร้ายเหลือเกิน...

“คุณอุระ เป็นอะไรหรือเปล่าครับ”

สี่ซีมีวางมือลงบนไหล่และขยับหน้าเข้ามาใกล้ สายตาของเขามีความกังวล

อุราสั่งหัวเราะก่อนยกมือขึ้นขยี้ตาโดยแรง

“อย่าทำหน้าแบบนี้หน้า ฉันแค่เพิ่งตื่นเท่านั้นเอง ...ต้องเก็บที่นอนก่อนพวกหัวหน้าที่จะมาละ”

6

ไม่ชอบเนิ่นเลย... อูราสึง คาโนะคิดเช่นนี้เสมอ

รอบแมนชั่นที่พักมีเนินหลายจุด ไม่ชอบความเมื่อยนองขณะเดินขึ้น ไม่ชอบความรู้สึกเวลาน้ำหนักตัวถล่ำไปข้างหน้าขณะเดินลงด้วย และ ไม่ชอบที่สุดคือการมองไม่เห็นคนที่กำลังเดินใกล้เข้ามาจากฝั่งตรงข้าม

โดยเฉพาะถ้าคนคนนั้นเป็นผู้ชายใส่สูท ยิ่งสูทสีกรมท่าเก่าๆ ยิ่งเกลียด เข้าใจ พาลทำให้สงสัยว่านั่นใช่พ่อหรือเปล่า ใช่อูราสึง คัตสึซึฟุซังซึ่งแทบ ไม่ได้เจอหน้ากันมา 2 ปีแล้วหรือเปล่า

คาโนะเดินลงเนินมาเรื่อยๆ เพื่อมุ่งหน้าไปยังสถานีรถไฟ

แมวสวมปลอกคอสีแดงตัวหนึ่งเดินอยู่บนกำแพงอิฐบล็อก น่าอัศจรรย์ แมวมีอิสระดีเหลือเกิน ไม่ต้องไปโรงเรียน และยิ่งดีที่ที่สุดคือไม่ต้องขึ้นรถไฟ ที่คนเบียดเสียดกันแน่นเอียด

...ป่านี่พ่อทำอะไรอยู่นะ

ไม่ได้อยู่บนรถไฟแน่

อะพาร์ตเมนต์พ่ออยู่ใกล้สถานีตำรวจอาราคะวะมาก อะพาร์ตเมนต์ ซอมซ่อขนาด 1 ห้องนอน ห่างจากแมนชั่นที่คาโนะอาศัยอยู่กับแม่ไปหนึ่ง สถานี รู้ว่าอยู่ที่ไหนแต่ยังไม่เคยไป

เธอรักพ่อหรือเปล่า คาโนะไม่แน่ใจอีกต่อไปแล้ว

มีเพียงต่างฝ่ายต่างเข้ากันไม่ได้ เรื่องนี้เท่านั้นที่แน่ใจ

พอกับแม่เป็นคู่สามีภรรยาแปลกประหลาด แม้แต่ในสายตาของ ลูกสาวก็ยังมองว่าไม่น่าเข้ากันได้ พ่อหน้าตาเคร่งขรึมแบบตำรวจ ส่วนแม่ สุขุมและเก็บความรู้สึก ความสุขุมนั้นสาเหตุสำคัญอาจเพราะแม่เป็น คริสตชนคาทอลิก

...ไม่สิ “เคยเป็น” คริสตชนคาทอลิกต่างหาก

นับตั้งแต่เหตุการณ์นั้น แม่ก็ละทิ้งศรัทธา เลิกเข้าโบสถ์ เก็บไม้กางเขนที่เคยแขวนอยู่บนผนังไปไว้มุมในสุดของตู้เสื้อผ้า ละเลยงานบ้านทั้งการทำความสะอาดและการทำอาหาร

สิ่งที่ยิ่งหลงเหลืออยู่จากการนับถือคริสต์ศาสนาสืบทอดกันมาหลายต่อหลายรุ่น มีเพียงคัมภีร์ไบเบิลฝุ่นเชรอะวางอยู่มุมหนึ่งของชั้นหนังสือและสร้อยคอของคาโนะเท่านั้น

คาโนะสวมสร้อยคอสายโซ่แพลทินัมเส้นบางที่มีแหวนทำจากแพลทินัมเหมือนกันคล้องอยู่เอาไว้ไม่ห่างกาย เป็นของที่ระลึกจากแม่ของแม่ผู้ล่วงลับหรือจากยายของเธอนั่นเอง

ด้านในของแหวนสลักรูปไม้กางเขนและคำสอนในพระคัมภีร์เป็นภาษาละตินว่า “พระเจ้าจะยกโทษให้กับความบาปทุกชนิดและคำหิมนี้นิพมาทุกอย่าง แต่พระเจ้าจะไม่มีวันยกโทษให้กับคนที่พุดหิมนิพมาท พระวิญญานบริสุทธิ์”

ตัวคาโนะเองไม่เคยเข้าพิธีศีลล้างบาป เพราะพ่อยืนยันว่า “ควรให้คาโนะเป็นคนตัดสินใจเองหลังอายุ 15 ” และก่อนที่เธอจะอายุครบ 15 ปี แม่ก็เลิกนับถือไปเสียก่อน จึงจบลงโดยเธอไม่ได้เข้าพิธี

...ถ้ายังนับถือคาทอลิกอยู่ล่ะ จะมีอะไรต่างไปจากตอนนั้นะ

แม่เลิกนับถือแล้ว แต่ถ้ามีพระเจ้าให้ยึดเหนี่ยวเราคงมีความสุขกว่านี้ ยานที่พิทอาศัยตอน 8 โมงเช้าวันนั้น ยังดูง่วงเหงาหาวนอนอยู่ แมวยาวตัวเข้าไปในพุ่มไม้มานานแล้ว ผู้คนสวมสูทซึ่งน่าจะทำให้กำลังมุ่งหน้าไปทำงานปรากฏตัวออกมาจากตรอกแคบ แล้วเดินไปทางเดียวกับคาโนะ

คาโนะเดินแซงผู้หญิงที่อยู่เยื้องไปด้านหน้า ผู้หญิงคนนั้นกำลังเดินอ้อยอิ่งพร้อมดูสมาร์ตโฟนไปด้วย จังหวะกำลังจะแซงนั่นเอง เธอเห็น

ตัวหนังสือบนหน้าจอเขียนว่า “คดีฆาตกรรมเด็กสาวมัธยมปลายในอาราคาวะ”

...คดีฆาตกรรมเด็กหญิงมัธยมปลายและทิ้งศพในอาราคาวะ

พ่อคงเกี่ยวข้องกับการสืบสวนนี้ คาโนะคิด ต้องเป็นอย่างนั้นแน่

หลายวันที่ผ่านมาโทรทัศน์รายการพิเศษเอาแต่พูดถึงข่าวเกี่ยวกับเด็กสาวมัธยมปลายซึ่งถูกฆาตกรรม แต่เขานี้หัวข้อหลักกลับกลายเป็นข่าวการหายตัวไปของเด็กชายในเมืองโคงาเนอิ

...ทุกคนลืมเรื่องนั้นไปแล้ว

ไม่ว่าเป็นคดีร้ายแรงแค่ไหน พอถูกเซฟจนเต็มที่แล้วก็จะถูกลืมและจางหายไป คาโนะเองเคยสัมผัสประสบการณ์นี้ด้วยตัวเอง ทุกคนลืมมันไป และสิ่งที่ถูกทิ้งไว้เบื้องหลังก็คือครอบครัวผู้สูญเสียเท่านั้น

เธอเลี้ยว และในที่สุดก็เห็นสถานี

รู้สึกโล่งใจ ขณะเดียวกันก็รู้สึกหดหู่

สิ่งที่เกลียดที่สุดในการเดินทางไปโรงเรียนคือพวกจิตทรมาน เท่าที่รู้ นักเรียนหญิงรอบตัวซึ่งเดินทางไปโรงเรียนโดยรถไฟต้องเคยเจอเข้ากับคนจิตทรมานอย่างน้อยสักครั้ง แม้แต่นักเรียนหญิงที่เดินเท้าหรือขี่จักรยานก็ได้ยินมาว่าเคยประสบเหตุ “เจอพวกชอบโชว์ของ” หรือไม่กี่ “หลังบนอานจักรยาน” บ้าง

คาโนะพนมหายใจออกมาสั้นๆ

ทุกอย่างเป็นแค่ข่าวสารเพื่อการบริโภคเท่านั้น ทั้งคดีฆาตกรรม การหายตัวไปของเด็ก และคุณค่าของ “เด็กสาวมัธยมปลายในฐานะแบรนด์” ที่ผู้ใหญ่ชอบยึดเยียดให้โดยไม่ต้องการด้วย

เสียงแจ๊สเตือนจากโซเซียลมีเดียดังขึ้นข้างในกระเป๋านักเรียน

แนะนำนักเขียน

คุซึกิ ริอู

เกิดวันที่ 29 กรกฎาคม 1972 จังหวัดนิงาตะ เธอเริ่มต้นเส้นทางวงการวรรณกรรมในปี 2012 ด้วยผลงานเปิดตัว “ホーンテッド・キャンパス” (Haunted Campus) ซึ่งได้รับการดัดแปลงเป็นภาพยนตร์ในปี 2016 ผลงานของคุซึกิมักจะเกี่ยวข้องกับธีมจิตวิทยา อาชญากรรม และการสะท้อนความซับซ้อนของจิตใจมนุษย์ ที่ผู้อ่านต้องตั้งคำถามและคิดลึกซึ้งไปกับเรื่องราว

ผลงานของเธอได้รับการแปล และสร้างความนิยมอย่างมากในกลุ่มนักอ่านชาวไทย โดยเฉพาะเรื่อง “ผ้าคลุมหน้าวิปัสสนากับเรื่องประหลาดอื่นๆ” ซึ่งไม่เพียงแต่ดึงดูดความสนใจ แต่ยังท้าทายความคิดด้วยเนื้อหาที่เต็มไปด้วยความตึงเครียดและพลิกผันที่ไม่คาดคิด

นอกจากนี้ คุซึกิ ริอู ยังได้รับการยอมรับในวงการวรรณกรรมทั้งในประเทศญี่ปุ่นและต่างประเทศ โดยเธอคว้ารางวัลมากมายที่ยกย่องความสามารถในการเขียน

รางวัลนวนิยายสยองขวัญแห่งญี่ปุ่นครั้งที่ 19 และรางวัลผู้อ่านในปี 2012 จากเรื่อง “ホーンテッド・キャンパス” (Haunted Campus)

รางวัล Subaru Novel Newcomer Award ครั้งที่ 25 ในปี 2012 จากเรื่อง “赤と白” (Aka to Shiro / Red and White)

รางวัล Shousetsu Subaru New Writers' Award ในปี 2013 จากเรื่อง “完全なる食卓” (Kanzen naru Shokutaku / The Perfect Table)

รางวัล Shincho Mystery Award ในปี 2016 จากเรื่อง “死刑にいたる病” (Shikei ni itaru yamai)

แนะนำนักแปล

กิงดาว ไตรยสุนันท์

นักแปลอิสระรักการวาดภาพและอ่านหนังสือ จบการศึกษาระดับปริญญาโท คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ความสนใจทำงานแปลมาจากความเพลิดเพลินในการคิดคำระหว่างภาษาญี่ปุ่นกลับเป็นภาษาไทย กลับไปกลับมา เลยคิดว่าน่าจะกลับไปกลับมาให้เป็นขึ้นเป็นอันคงจะดี เริ่มต้นทำงานแปลจากการเสนอต้นฉบับฮาวทูเล่มหนึ่งที่พบในร้านหนังสือ เมื่อครั้งเดินทางไปฝึกงานที่ประเทศญี่ปุ่นให้กับสำนักพิมพ์ที่คุ้นเคย ซึ่งได้รับการตอบรับที่ดีจากผู้อ่านจนกลายเป็นแนวหลักมาอย่างยาวนาน ตามด้วย ชิบิตะเต็ลภาพยนตร์ การ์ตูน

ด้านการแปลงานวรรณกรรม มีความสนใจมานานมากจากการอ่าน วรรณกรรมแปลภาษาญี่ปุ่นมาตั้งแต่เด็กซึ่งแปลโดยนักแปลชั้นครู จึงใฝ่ฝันว่าสักวันจะอ่านและแปลถ่ายทอดอารมณ์และความหมายของเรื่องราวและ แรงบันดาลใจเพื่อช่วยให้ผู้อ่านได้เปิดโลกทัศน์ใหม่ไปด้วยกัน

เสฟพิตฆาตกรรม

殺人依存症

คุซิกิ ริอู เขียน

กิงดาว ไตรยสุนันท์ แปล

殺人依存症 (SATSUJIN IZONSHO) by 櫛木理宇

Copyright© Riu KUSHIKI 2020

All rights reserved.

Original Japanese edition published by GENTOSHA INC.

Thai language edition arranged with GENTOSHA INC. through Emily Books Agency LTD.

พิมพ์ครั้งที่ 1 พฤษภาคม 2568

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ไต้ฟกุ

ISBN 978-616-14-0665-3

คุซิกิ, ริอู.

เสฟพิตฆาตกรรม.- กรุงเทพฯ : บ็อค ไทม์, 2568.

304 หน้า.

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. กิงดาว ไตรยสุนันท์, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

895.63

ISBN 978-616-14-0665-3

เจ้าสำนักไต้ฟกุ

ที่ปรึกษา

บรรณาธิการบริหาร

บรรณาธิการเอ็ดิตภาษาไทย

บรรณาธิการเล่ม

วาดภาพปก

แบบปก/เนื้อใน

พิสูจน์อักษร

ฝ่ายการตลาด

ฝ่ายขาย

ฝ่ายบริหารงานพิมพ์

จัดจำหน่ายโดย

อลีน เฉลิมชัยกิจ

ลัลลิตา วรสุมาวงศ์ นิเวะบะระ

วรุตม์ ทองเชื้อ

กัญญารัตน์ สีเสียดคำ กัลยภรณ์ คุยะสิทธิ์

ภูสุรี ภูมิภัก

Pong Songsai

มาริสา ซาติยามา ยูพา แจ่มสุข

ธนกร เขมภัทร์ภาภิตติ จิตติรัตน์ ตูรงค์เรือง

อัคคณัฐ ชุมนุ

มนัญชยา ศิริวงษ์

สุรินทร์ บุระณา

บริษัท บ็อค ไทม์ จำกัด

214 ซอยพระรามที่ 2 ซอย 38 แขวงบางมด

เขตจอมทอง กรุงเทพฯ 10150

โทรศัพท์: 0 2415 2621 0 2415 6507

www.booktime.co.th

ฟีนู
Green
Read
กรุณาอ่านสายนัดรับ
www.greenread.com

DAIFUKU X KUSHIKI RIU

ซีรีส์เสพติดความตาย

เสพติดการรุกรนรม

ทดลองอ่าน

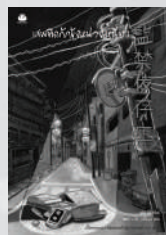
ราคา 349.-

“เลือกหนึ่งในพวกแกมา คนที่แกเลือกจะถูกอีกสองคนช่วยกัน ถอดเล็บนิ้วโป้ง” คำสั่งนิรนาม พบศพกลางป่าร้าง—โดนทรมานไม่เหลือชิ้นดี เหมือนถูกใช้เป็นเครื่องมือบางอย่างก่อนจะหมดประโยชน์ ทาคาสึระ อิชิยะนักสืบที่เข้ามารับคดี พบว่ายิ่งขุดลึกลงไปเท่าไร ยิ่งพบว่าความตายของเธอไม่ใช่แค่ ‘ฆาตกรรม’ แต่มันคือ ‘พิธีกรรม’

เสพติดกักขังห้องเหยี่ยว

เลี้ยงอารมณ์ต่อเนื่อง ลุ้นหายใจไม่ทั่วท้อง

โคโมโระ เซอิทาโระ หมายความซื้อฉาวใจจอมบิดเบือน คอยปกป้องผู้กระทำความผิดทางเพศ ถูกดึงเข้าไปในเกมลึกลับที่เชื่อมโยงกับคดีในอดีต ลูกชายวัย 9 ขวบถูกลักพาตัวไปขณะที่เขาอยู่ต่างประเทศ ชิโอะ ผู้เป็นภรรยาต้องเผชิญความกดดันและคำข่มขู่จากคนร้าย การสืบสวนเผยให้เห็นแผนการแก้แค้นที่ซับซ้อนและความบาดหมางที่ฝังรากลึกยาวนาน ความยุติธรรมและการแก้แค้นจะมีราคาเท่าไร **แรงจูงใจมาจากความเคียดแค้นหรือแค่เพื่อเรียกค่าไถ่?** ลึกลับน่าสะพรึงกลัว เต็มไปด้วยเรื่องราวหักมุม ลุ้นแบบนั่งไม่ติดจนถึงบรรทัดสุดท้าย

ทดลองอ่าน

ราคา 359.-

ผลงานเล่มอื่นๆ

ไซโคพาร์ที่รัก My beloved psychopath

ทดลองอ่าน

ราคา 309.-

ฮาอิโมะระ โค่งดังทั่วญี่ปุ่นในฐานะฆาตกรต่อเนื่อง ไซโคพาร์ผู้มีสองด้านสุดชั่ว—เจ้าของร้านขนมปัง ชายหนุ่มแสนอบอุ่นเป็นที่รักยิ่งของทุกคน และฆาตกรวิปริตที่ใช้จิตวิทยาและโอคิวกว่า 130 ในการ ‘เล่น’ กับเหยื่อ ซึ่งล้วนถูกทารุณอย่างโหดเหี้ยมและโดนถอดเล็บเพื่อสนองความเป็นเพอร์เฟกชันนิสต์ของเขา

นิยายที่สร้างปรากฏการณ์ได้รับการดัดแปลงเป็นภาพยนตร์ทำเงิน

กว่า 1,100 ล้านบาท

คลิกสั่งซื้อได้ที่

@booktime

พูดคุยและติดตามข่าวสารผลงานได้ที่

 : DaifukuPUB

 : daifukupublishing

 : @daifukupublishing

“ถ้าเธอขึ้นรถไฟขบวนนั้นช้ากว่านี้ห้านาที... เธออาจยังมีชีวิตอยู่”

มิกู เด็กสาวมัธยมปลายไร้เดียงสา อดทนปกปิดไม่ให้ใครรู้ว่าเธอมักถูกล่วงละเมิด
ระหว่างขึ้นรถไฟไปเรียนทุกเช้า จนวันหนึ่งเธอตกหลุมพรางอันแยบยล

มิกูหายตัวไป... และถูกพบอีกครั้งริมแม่น้ำ สภาพศพถูกทรมานอย่างสยดสยอง
นักสืบอุราสึงิ แห่งหน่วยสืบสวนที่ 1 เปิดการสืบสวนที่มองผาดเหมือนคดีฆาตกรรมทั่วไป
แต่ฉากหลังกลับเต็มไปด้วยปริศนาการค้ามนุษย์ ความบ้าคลั่งของฆาตกรที่ไม่ได้ลงมือ
เพราะความเกลียดชัง แต่ฆ่าด้วย “ความหลงใหล”
โดยศพถูกจัดวางราวกับเป็นงานศิลปะ

ถ้าคุณกล้าพอ “เสพติดฆาตกรรม” จำฝูงของ “ซีรีส์เสพติดความตาย”
นิยายสืบสวนจิตวิยาของขวัญสุดบ้าคลั่ง ที่นักอ่านชาวญี่ปุ่นต่างพูดเป็นเสียงเดียวกัน
ว่า โหดโหดชั่วเหี้ยวจินตนาการ จะพาคุณกระโจนลงสู่ความเจ็บปวดชั่วหัวใจ
ในโลกที่ความยุติธรรมเป็นเพียงภาพลวงตา

SN0099 นิยายสืบสวน

ปกอ่อนอ่าน

www.booktime.co.th

@booktime